

56

Colecția POVESTIRI ȘTIINȚIFICO-FANTASTICE

MAYA NICULESCU

Prizonieri printre GIGANȚI

★

EDITATĂ DE REVISTA ȘTIINȚĂ ȘI TEHNICĂ

MAYA NICULESCU

PRIZONIERI PRINTRE GIGANŢI

*

Colecţia „Povestiri ştiinţifico-fantastice"
56

UN SAVANT FRANCEZ IN JUNGLA BRAZILIANĂ; CARNETUL DE ÎNSEMNĂRI AL UNUI MURIBUND; UN CIMITIR ANTEDILUVIAN IN REGIUNEA IZVOARELOR AMAZONULUI; CITEVA ORE PE PLAJA DIN RIO; POVESTEA CELOR O SUTĂ DE PREOTESE ALE SOARELUI; LA BAZA TEMPLULUI SE AFLĂ UN MONSTRU URIAŞ

Foşnetele junglei se auzeau din ce in ce mai vag. In răstimpuri se distingea pasul greoi al unui om. Apoi liniştea deveni completă.

Luna îşi sălta imensul glob roşiatic peste ramurile înalţilor pao ferro, copaci măreţi cu scoarţa negricioasă şi lemnul tare ca metalul. Quatibosi cu lemn violet, înţesaţi cu fructe asemenea unor vaze, îşi adăposteau bolţile trandafirii sub coroana in formă de umbrelă a unui *barrigudos uriaş. Pădurea înţesată de liane, cactuşi, ferigi şi nume*roase plante parazite viu colorate în galben, roşu şi alb căpăta un aspect feeric in lumina difuză a lunei.

Omul care îşi oprise pasul pentru a nu tulbura miracolul nopţii tropicale era unul dintre marii savanţi ai lumii, paleontologul francez Delorme. Ispitit de numeroase urme de animale din secundar şi terţiar găsite de alţi cercetători pe acest continent, profesorul îşi petrecuse ultimii zece ani în America de Sud, iar cercetările sale îl făcuseră cunoscut academiilor de ştiinţă din întreaga lume.

De astă dată, însă, Delorme venise să-şi ia rămas bun pentru totdeauna de la jungla în care petrecuse nenumăraţi ani. In ciuda tinereţii sale sufleteşti, organismul i se resimţea de pe urma climei nesănătoase. Pulsul îi bătea neregulat, şi medicii nu-l putuseră vindeca de frigurile contractate în tinereţe.

De curind cedase rugăminţilor fiicei sale şi dispoziţiunilor medicale de a inceta expediţiile în junglă.

Cu citeva zile în urmă, ultima sa explorare luase sfîrşit. Toată ziua impachetase materiale alături de indigeni. O dată cu lăsarea serii, activitatea din tabără se stinsese. Delorme se simţea obosit, dar nu putea dormi. Se gîndea cu groază la viaţa calmă şi regulată pe care o va duce de aci înainte zi de zi. Îşi aprinse luleaua şi pufăi supărat blestemind maladiile trupeşti, cind un foşnet suspect ii atrase atenţia. Fără să facă zgomot, intoarse cu repeziciune capul în direcţia foşnetului şi îndată izbucni in rîs. Ursuleţul său, Bambo, dăruit de un prieten din Borneo, înota gifîind prin vegetaţia abundentă.

Ce-l făcuse pe Bambo să-şi caute stăpînul la ora aceasta avea să afle Delorme chiar din gura credinciosului său boy, care alerga

cît îl țineau picioarele în urma ursulețului. Micul boy, care, printre altele, avea datoria să îngrijească de Bambo, plecase la rîu să aducă apă. Deodată buclucașul animal se abătu din drum, și, alergînd după el, băiatul dădu peste un om prăvălit în ierburi. Atunci alergă în căutarea profesorului. Boyul spuse pe nerăsuflate că omul era mort sau trebuia să moară, apoi se chirci la pămînt încleștîndu-și mîna pe fetișul agățat la gît. Profesorul îl ridică cu blîndețe și îl trimise să aducă cîțiva indigeni și o targă. Croindu-și cu greu drum prin pădurea virgină, Delorme se îndreptă către omul rătăcit în junglă. Convoiul părea bizar. Înainte mergea un indian înalt și deosebit de puternic purtînd o faclă. El căuta drumul prin vegetația abundentă cu instinctul sigur al indienilor din marile selvas. În urma profesorului, doi negri purtau o targă ușoară. Pe marginea acestui convoi alerga micul boy, însoțit de Bambo, care ba rămînea în urmă, ba o lua înainte, încurcînd mersul oamenilor.

Cînd ajunseră aproape de rîu, luna intră deodată în nori. Pădurea părea de sinoală. Mormăitul nervos al lui Bambo arăta că ursulețul găsise urma omului. Profesorul ceru făclia și se aplecă asupra străinului. Constată cu uimire că necunoscutul era european. Nu murise, pieptul lui tresărea slab sub impulsul respirației. Slăbiciunea extremă, părul și barba crescute în voie îi dădeau o înfățișare jalnică. Tăieturile însîngerate de pe umerii goi dovedeau că în timpul leșinului fusese atacat de vampiri, acel soi de lilieci ce ating în America de Sud pînă la șaptezeci și cinci de centimetri și nu se sfiesc să sugă sîngele oamenilor și al animalelor adormite.

Delorme ajută indienilor să așeze omul pe targă și porni alături de ei înspre tabără. Medicul expediției aștepta în cortul profesorului. Văzînd bolnavul, dădu sceptic din cap. Starea sănătății acestuia era deosebit de îngrijorătoare. Foamea și oboseala păreau a fi învins un trup odinioară vînjos. Făcu o transfuzie și, cu mijloacele rudimentare pe care le avea la dispoziție, dădu necunoscutului primele îngrijiri înainte de a-l putea transporta la spital.

Asupra străinului se găsi un carnet. Profesorul îl deschise cu mîini tremurînde — „Pedro Alberti" — „Însemnări etnografice... 5 noiembrie"... citi el cu greutate pe prima pagină. Litera era ștearsă de umezeală, anul nu se putea descifra.

Delorme privi uimit bolnavul, care abia respira. Deci acest om, care părea trecut de 60 de ani, această epavă era etnograful Pedro Alberti, cel mai tînăr membru al expediției italiene de acum 5 ani, eroul care făcuse atîta vîlvă și care apoi fusese crezut mort și dat uitării...

Profesorul își amintea bine amănuntele. Expediția italiană eșuase. Pierzînd caii și o parte din oameni în urma unei lupte cu indigenii, membrii ei deciseseră să se întoarcă. Pedro Alberti se opusese; el hotărîse să rămînă singur în junglă. Spera să se apropie de indieni și să trăiască în mijlocul lor un timp mai îndelungat. Tînărul etnograf visa să aducă științei o contribuție prețioasă studiind în amănunt viața și obiceiurile unor populații ce nu luaseră încă contact cu lumea civilizată.

Pe atunci Alberti avea 25 de ani, dar părea mult mai tînăr. Fotografia lui apăruse în toate ziarele. Acum putea să aibă cel mult treizeci.

Prin ce încercări îngrozitoare trecuse acest om, cum de reușise să ajungă pînă aici?

Nimeni nu putu să afle. Înainte de a-şi fi revenit, exploratorul fu transportat la spital cu un avion special.

Profesorul îşi trecu citeva zile citind însemnările lui Alberti. Italianul petrecuse multă vreme în mijlocul unui trib de indieni necunoscut din regiunea izvoarelor Amazonului. Locul exact unde se afla acest trib nu reieşea din manuscris. Delorme rămase surprins de însemnătatea materialului adunat de Alberti.

Cu un secol în urmă, Lewis Morgan, cel mai bun cunoscător al indienilor din America, după ce trăise un număr de ani în mijlocul triburilor irocheze, ajunsese la concluzia că înaintea gintei patriarhale, *cunoscute la greci şi romani, a existat ginta matriarhală*. Dar la data cînd a trăit Morgan, ginta matriarhală se destrămase la irochezi. Cu toate acestea, el a izbutit s-o reconstituie din datele existente, precum şi din povestirile Indienilor.

Urmînd cu îndrăzneală exemplul acestui mare pionier al ştiinţei etnografice, Pedro Alberti descoperise în peregrinările sale triburi înapoiate, necunoscute încă, şi datele notate de el erau importante nu numai pentru etnografie, ci şi pentru întreaga istorie a comunei primitive.

Printre aceste însemnări, profesorul mai găsi un lucru care îl umplu de mirare. Alături de interesantele date privind credinţe şi obiceiuri indiene, el descoperi citeva pagini în care exploratorul folosise un scris bizar. La o mai atentă cercetare, uimirea profesorului nu mai cunoscu margini. Era scrisul folosit în inscripţii de vechii locuitori ai Insulei Paştilor.

Această insulă, cu vulcanii ei stinşi, ce părea a fi vestigiul unui continent dispărut de milioane de ani, uimise lumea ştiinţifică prin cele trei rînduri de statui monumentale aflate pe partea interioară a craterului vulcanului Rono-Roraku. Citeva inscripţii pe plăci mari de piatră atestau existenţa trecută a unei limbi scrise. Ce căuta această însemnare într-un carnet ce se referea la un trib în faza sălbaticiei? Aveau oare dreptate geologii care susţineau că odinioară Insula Paştilor făcea corp comun cu continentul sud-american?

Profesorul îşi copie aceste pagini împreună cu alte cîteva însemnări, apoi împachetă cu grijă manuscrisul şi il expedie Academiei de ştiinţe din Italia. El însoţi acest manuscris de o scrisoare in care arăta pe scurt cum i-a parvenit.

„Cinste tînărului pionier al ştiinţei, care aparţine ţării dumneavoastră". Cu aceste cuvinte îşi încheiase profesorul Delorme scrisoarea.

*
* *

Intors din tabără, profesorul stătea zile întregi in apartamentul său dintr-un hotel din Rio. Referatul asupra ultimelor sale cercetări înainta greu. Delorme îşi petrecea cea mai mare parte a zilei plimbîndu-se în lungul camerei şi numai arareori întîrzia la masa de lucru.

— Dragă tată, îi spuse într-o zi fiica sa, o tînără ziaristă, n-aş fi crezut că dacă un paleontolog găseşte un om în carne şi oase în locul unei fosile faptul acesta îl poate tulbura într-atit.

— Sînt un visător bătrîn, spuse profesorul întorcîndu-se să-şi caute pipa pentru a-şi ascunde un zîmbet pe care fata lui îl cunoştea foarte bine şi care de obicei îi provoca temeri.

— Tată, știu acum. Visezi să faci ceva nemaipomenit. Mi se pare că il *invidiezi pe Alberti*...

— Regret că am făcut fetei mele impresia unui invidios bătrin, se încruntă profesorul. Dar vezi tu, Yvonne, eroul nostru, in numai cițiva ani, a adus științei căreia i s-a dedicat mai mult decit am adus eu paleontologiei in 30 de ani de muncă neobosită. Ca să înțelegi mai bine, aș putea să-ți spun că dintr-un anumit punct de vedere in știință lucrurile se petrec ca și in sport: cind un campion oarecare înscrie un nou record mondial, o serie întreagă de atleți se luptă să depășească această ultimă limită. Să sară mai mult sau să alerge mai repede. Așa am privit eu întotdeauna descoperirile importante ale colegilor mei — ca o provocare la competiție.

— Presimt că ai pus la cale vreun plan mult prea periculos, se îngrijoră Yvonne, care își dădu seama că hotărîrea profesorului de a înceta explorările se destrămase de-a binelea.

— Știu că sint prea bătrin pentru așa ceva, dar nu voi avea liniște pină nu voi merge acolo, declară ingindurat Delorme.

— La izvoarele Amazonului?

— Da.

— Nu te înțeleg, tată. In definitiv, un brontozaur de-al dumitale putea foarte bine să moară într-o regiune mai puțin periculoasă.

— Se pare totuși, afirmă cu gravitate profesorul, că acea zonă necercetată încă este mult mai bogată in asemenea fosile decit tot ceea ce am *găsit noi pînă acum. Mă gîndesc la o anumită pagină din* însemnările lui Alberti.

Delorme luă o foaie de pe birou și citi rar.

„*Indienii aveau un cult deosebit pentru un soi de oseminte* de dimensiuni foarte mari.

Intrucit le-au găsit in straturile de cretă, uneori la adincimi mari, ei consideră aceste oseminte ca provenind de la *niște zeități* uriașe, care ar locui în interiorul pămintului."

Delorme se încruntă.

— Aici, explică el, urmau citeva rinduri din care nu am putut descifra decit citeva cuvinte: „Peștera Lanzonului... fluviu subteran..." Probabil că a mai găsit asemenea fosile intr-o peșteră sau că ele erau aduse la suprafață de apele unui fluviu.

„Băștinașii — scrie el mai departe — explică cutremurele de pămint, destul de frecvente, regiunea fiind vulcanică, prin mișcările subterane ale acestor zeități. Atunci le aduc jertfe și daruri. La o cercetare mai atentă, concludea Alberti, mi-am dat seama că este vorba de fosilele unor animale care prin mărimea lor neobișnuită n-au egal in fauna actuală a pămintului."

Iți dai seama? se insufleți Delorme. Alberti a descoperit un cimitir antediluvian. Acest fapt este cit se poate de verosimil dacă ne gindim la trecutul geologic al terenului. In timpul mezozoicului, estul Amazoniei a rămas liber de mare. Abia la inceputul *cretacicului* s-a intins incet o mare de la sud spre nord peste Amazonia inferioară. In terțiar avem din nou pămint solid, dar suprafețele intinse de apă rămase au dat naștere unui curent puternic care a precedat fluviul Amazon. Acest curent era însă dirijat invers, de la est spre vest. Numai ridicarea Cordilierilor, la sfirșitul terțiarului, și înălțarea *terenului l-au îndreptat* apele către *Oceanul Pacific. Ca urmare* a acestor fapte geologice, in sudul Amazonului, intre afluenții Tapajos, Xinga Araquiaia, Tocatins pină la Rio de San Francisco, există în-

tinse terenuri mezozoice. Asemenea formații se află și în regiunea rîului Purus. De la acest punct pînă la versantul estic al Anzilor Cordilieri, de-a lungul afluentului Ucayali, se întinde însă o zonă neexplorată, a cărei conformație geologică nu este cunoscută.

Către această zonă se îndrepta în mod deosebit interesul profesorului.

— Tăticule, îl rugă fata cu o sfială neobișnuită firii ei, te rog dă-mi să citesc ceva despre paleontologie. Cunoștințele mele sînt cam precare.

— Asemenea cerere, glumi profesorul, mă face să cred că-ți trece prin cap să mă însoțești.

— Ar fi minunat, aprobă ea, voi putea să-mi continui seria de articole referitoare la mizeria indienilor din marile metropole cu o alta privitoare la viața celor primitivi.

— Bineînțeles, alte articole pe care nu ți le va publica nimeni.

— Cum te lasă inima să mă descurajezi ? ! se întristă fata.

— Nu asta voiam să spun, se corectă Delorme, regretînd cele afirmate, articolele erau bunișoare. Dar să nu-ți închipui, se răsti el, că am să te las să umbli de capul tău în pădurea virgină, și eu, în loc să-mi văd de treabă, să-ți port de grijă.

— Tăticule, aș putea să-ți stenografiez însemnările, ia-mă ca secretară, ca bucătăreasă. N-am să fac un pas fără voia dumitale, nici nu mă mai gîndesc la articole, dar ia-mă, te rog.

— O să vedem, se eschivă Delorme.

— Minunat ! se bucură Yvonne, simțind bătălia aproape cîștigată, o să mă pun imediat pe lucru.

Cu ce mergem ? Pe cine mai luăm cu noi ? De ce material și de ce alimente avem nevoie ? își notă ea într-un bloc-notes. Cînd vom răspunde la aceste întrebări, expediția va fi ca și pregătită, nu-i așa tată ? îl întrebă ea întinzîndu-i carnetul.

— Tinerețe, tinerețe și grabă ! Minunată tinerețe ! medită cu glas tare bătrînul profesor. Numai că într-o expediție lucrurile nu merg așa simplu. Nu pot, desigur, să deplasez numărul relativ mare de oameni, de viața cărora răspund, accentuă el, într-un punct aproape necunoscut dintr-o regiune vestită ca primejdioasă.

— Ce vom face atunci ?

— Vom aștepta. Dacă Alberti se va însănătoși, ne va putea da prețioase informații asupra așezării geografice a locurilor ce ne propunem să cercetăm, precum și asupra regiunii în general. Ți-am spus, mi se pare, că manuscrisele sale nu cuprindeau nici un fel de indicații de această natură.

— Și ce să fac eu pînă atunci ? repetă Yvonne. Boala lui poate să dureze multă vreme.

— Vei face exact ceea ce mi-ai cerut sau mi se pare că ai uitat, îi aminti cu ironie profesorul. Iți vei completa cunoștințele de paleontologie și vei studia de asemenea flora și fauna actuală a regiunii din jurul Amazonului.

*
* *

In urma discuției cu fiica sa, Delorme se simți mult mai bine. Neliniștea care îl chinuise se topi pe neașteptate. Simțind că nu îl poate opri, Yvonne se hotărîse să-l urmeze. Poate că nici n-o făcea numai din devotament; el își dăduse seama că vraja aceea a depăr-

țărilor, care atrăsese atîția călători către țărmuri și locuri necunoscute, începuse să o farmece și pe fata lui. Yvonne, care odinioară aproape reușise să-l convingă să renunțe la explorări, era acum de partea lui; el avea nevoie de însuflețirea ei, care îi amintea tinerețea, pe nesimțite, îndepărtată. Hotărîrea era acum luată. Înfruntînd vîrsta înaintată și primejdiile inerente, profesorul va face călătoria plănuită. Era atît de bine dispus încît într-o zi acceptă chiar invitația Yvonnei de a petrece o dimineață pe minunata plajă a orașului.

Aflată pe fundul unui golf în formă de fiord, plaja din Rio oferea o minunată perspectivă asupra numeroaselor insule deluroase, ce țîșnesc din apă asemenea unor uriașe căciuli de piatră, străjuind golful în care se află așezat orașul capitală al Braziliei. Apele de pe canalul larg dintre țărm și insule sînt albastre și limpezi, ferite de vrăjmășia vînturilor ce bîntuie adesea oceanul. Blocurile albe și palatele grațioase ale milionarilor brazilieni înaintează pînă la faleză. Bogăția de palmieri și magnolii albe și roz creează un decor de basm acestor locuri atît de dăruite de natură. Plaja este mai întotdeauna înțesată de oameni. Delorme și fiica sa își găsiră cu greutate un locșor mai izolat unde să-și instaleze umbrela.

Dimineața era proaspătă. Yvonne își aruncă ochii în larg. Deasupra celui mai înalt dintre dealurile ce străjuiesc golful, denumit Căpățîna de Zahăr datorită formei sale conice, un norișor albicios se destrăma alene.

— Îmi place deseori să vin aci, rosti ea. Dacă aș fi credincioasă, mi-aș imagina așa raiul, și totuși...

O cută umbri fruntea ei ușor bombată.

— La ce te gîndești, Yvonne?

— Mă gîndesc că nici aci viața nu se scurge la fel de senină pentru toți. Ai văzut cotețele jalnice din cartierul indienilor. Străinii vin să le viziteze ca pe una dintre curiozitățile orașului. Cum de Braziliei nu-i este rușine să întrețină acest muzeu al mizeriei umane?

— Într-adevăr, confirmă Delorme, Brazilia este țara marilor contradicții. Pe coastă te minunezi de frumusețea orașelor, dar în spatele nostru, la mii de kilometri, se întinde pădurea neumblată, populată de triburi în stare de sălbăticie... Populată... îmi vine să rîd cînd întrebuințez acest termen. Dacă singur Rio are milioane de oameni, în Matto Grosso, pe un teritoriu de 1.500.000 km² sînt aproximativ 340.000 de locuitori. Îți dai seama ce înseamnă asta? Abia un locuitor la 4,5 km². În statul Amazonas, situația este aproape identică.

Întinși alături pe nisipul fierbinte, tatăl și fiica alcătuiau o pereche curioasă.

Yvonne avea abia 20 de ani, dar privea lumea cu multă maturitate. Deși avea părul blond și ochii negri, era lipsită de fragilitatea caracteristică franțuzoaicelor. Trupu-i înalt și subțire era vînjos, întărit prin practicarea sporturilor. Ca mai toți copiii singuri la părinți, nu cunoștea timiditatea și se amesteca în discuțiile celor vîrstnici uneori cu destulă competență.

Alături de ea, Delorme avea înfățișarea unui bunic. Profesorul nu trecuse de 50 de ani, dar viața aspră pe care o dusese îi lăsase urme adînci în înfățișare. Părul cu desăvîrșire alb contrasta cu pielea brună a oamenilor care au trăit mult la tropice. Ochii, deseori visători, nu reușeau să atenueze expresia de energie a chipului său. Sîngele rece și meticulozitatea cu care își calcula cea mai mică șansă în împreju-

rări grele ar fi insuflat curaj şi celor mai fricoşi. Delorme era un optimist, un om care credea cu tărie în posibilităţile sale.

Unii spuneau că el este un exaltat, alţii afirmau că exaltarea sa e un paravan asemenea ceasornicelor din Evul Mediu care ascund, în dosul unor îngeraşi, păstoriţe şi alte asemenea elemente idilice, maşinăria complicată.

In tinereţe profesorul fusese căsătorit cu o femeie minunată, care prin calmul ei sufletesc îi ajutase să treacă senin perioada grea a începutului unei cariere. Ea muri la naştere şi Delorme blestemă copilul care îi răpise soţia; pe urmă însă, fiind cucerit de drăgălăşenla fiicei sale, îi dedică tot timpul liber.

Yvonne îşi iubea tatăl şi înţelegea marile lui aspiraţii. Ea îşi dădea seama că tatăl ei, ca şi italianul acela muribund pe care îl descoperise în junglă, erau oameni care nu trăiau pentru ei înşişi.

— Pedro Alberti..., gîndi ea. Ce viaţă ciudată şi cum aş vrea să-l cunosc! Ii spuse acest lucru tatălui ei.

— Hm. n-avea deloc mutra de făt-frumos, răspunse profesorul cu gîndul aiurea.

Intors acasă, profesorul găsi în biroul său un plic ce purta antetul Institutului de lingvistică din Rio. Desfăcîndu-l, Delorme zîmbi mulţumit. Olivier Alvarez, directorul acestui institut, îi satisfăcuse cererea şi îi trimitea traducerea textului transcris de Alberti cu hieroglifele din *Insula Paştilor.*

*

* *

„Soarele şi-a întors faţa de la fiii săi. La Machu Pichu s-a stins ultima preoteasă a măritului soare. Eu, sahem * netrebnic, am părăsit oraşul sfînt şi am cutreierat pădurea cea neagră cercînd prin rugăciuni să îmblînzesc zeul întunericului ce s-a răzbunat asupra neamului meu pentru necinstea adusă lui de către înţeleptul Manco".

Aşa începea inscripţia găsită cine ştie unde de Pedro Alberti.

Ca orice om ce trăise mulţi ani în America de Sud, profesorul *cunoştea numeroase poveşti referitoare la preotesele soarelui, de la* Cuzco. Vechile legende pomenesc despre soarta tragică a celor o sută de fecioare, care, pentru a scăpa invadatorilor spanioli, au dispărut fără urmă de pe suprafaţa pămîntului.

Cînd Pizzaro şi armata sa de 165 de aventurieri au cucerit Perul, ei au auzit vorbindu-se despre minunatul templu din Cuzco ce servea de azil preoteselor soarelui, alese cu grijă dintre cele mai frumoase fete.

Invadatorii se îndreptară către capitala situată la 400 km în interiorul ţării. Templul soarelui, cu acoperişul şi podoabele sale de aur, străluci înaintea lor. Cu un strigăt, năvălitorii se aruncară asupra porţilor baricadate ale sanctuarului. Nimic nu putea rezista ferocităţii asaltatorilor. Porţile fură sfărîmate. Spaniolii pătrunseră în templul sacru al Incaşilor, dar nu găsiră nici una din fecioarele despre a căror frumuseţe se dusese vestea. De atunci nimeni nu le-a mai văzut şi nici duşmanii, nici compatrioţii lor nu au auzit vorbindu-se despre ele. S-au stins generaţii au trecut secole, şi misterul celor o sută de preotese se acoperi de legende. Superstiţioşii afirmau că aceste vestale au fost ridicate la cer de către zeul soare pentru a le feri de invadatori, dar nu a putut fi dată nici o explicaţie logică a dispariţiei lor.

---

* Sahem = preot incas.

Este lesne de înțeles interesul pe care i-l produse profesorului mărturia unui preot incas contemporan acelor evenimente. Inscripția arată că în *jurul anilor una mie*, *înțeleptul* Manco hotărîse să dureze pe crestele munților un oraș-cetate în stare să *reziste tuturor* atacurilor. Zece mii de oameni aveau să se adăpostească în această așezare, iar, în mijlocul ei, incașii, care au intrat în istorie ca „fii ai soarelui", aveau să construiască templul zeului lor. Cînd săpară temeliile sanctuarului se produse însă un lucru ciudat.

La o adîncime nu prea mare, săpătorii dădură peste osemintele *unui* balaur uriaș și crezură că acesta este zeul sumbru al întunericului. Atunci sahemii se duseră la înțeleptul Manco și îi cerură să nu construiască templul în acel loc pentru a nu stîrni mînia zeului asupra neamului lor. După o matură chibzuială, Manco respinse cererea sahemilor și hotărî ca templul să fie construit chiar peste oseminte pentru ca *zeul să nu mai poată* ieși *la iveală, făcînd rău* oamenilor.

Templul fu construit, și trei sute de ani această cetate se dezvoltă în pace. Cu timpul, neamul oamenilor se înmulți și nu mai încăpeau între zidurile ei. Obștea hotărî atunci să părăsească cetatea Machu Pichu și să meargă jos în văile cele largi pentru a dura un oraș mai mare. Așa a luat ființă marele oraș Cuzco. Scurgerea anilor a făcut pe *oameni să uite vechea capitală și la venirea oamenilor albi de peste* mări nu mai știau despre existența ei decît preoții templului din Cuzco, care își transmiseseră unul altuia acest secret. Printr-un coridor ascuns, ei au îndreptat atunci cele o sută de fecioare către cetatea uitată, și, ajungînd acolo, ele își trecură viața în rugăciuni către zeul soare cerînd izbăvirea neamului lor. Bătrînul sahem care le însoțise la Machu Pichu, *după ce asistase la moartea ultimei vestale, văzînd neîndurarea* zeului soare, plecase în jungla cea deasă să încerce a îmblînzi divinitatea întunericului. Probabil că el descoperise cimitirul de fosile despre care pomenea Alberti și rămăsese acolo să se închine lor. Simțindu-și sfîrșitul aproape, el se ostenise să sape cu multă migală pe o tablă de calcar istoria pe care o cunoștea, pentru ca aceasta să nu dispară o dată cu ființa lui pieritoare.

Această *poveste* îl *puse pe* gînduri *pe* Delorme. Știa că deseori oamenii simpli iau anumite fosile drept resturile unor ființe fantastice. Numeroase scoici au fost considerate urechi de zmei, numeroase fosile — oase de uriaș. Pentru el, istoria sahemului incas putea constitui o indicație că templul soarelui din Machu Pichu fusese construit peste *osemintele unui animal antediluvian. Faptul că, într-adevăr, regiunea* aceea se *afla pe un* teren *mezozoic* întărea această *posibilitate*.

„Se vede — își zise amuzat profesorul — că fosilele mele au simțit că vreau să le părăsesc de îmi trimit de pretutindeni vești despre existența lor". Cu toate că zîmbetul care înflorise pe buzele lui era ironic, profesorul își dădea seama că oricît de puternice ar fi motivele ce l-ar îndreptăți să înceteze expedițiile, niciodată nu va putea renunța la munca lui. Însuflețirea pe care o încerca înaintea fiecărei călătorii se născu din nou în sufletul său. Gîndul că de astă dată va face descoperiri care să depășească tot ce găsise pînă acum îl făcea să uite *sfaturile medicilor*.

„Așa cum *un lup de mare nu-și poate dori să moară decît pe vasul* său, pentru un explorator ca mine, ce alt mormînt poate fi mai măreț decît jungla? O cunosc bine, nu mă tem de ea" — își spuse cu hotărîre profesorul.

PEDRO ALBERTI DISPARE FARĂ URMĂ. PREGĂTIRI DE CALĂTORIE. DOMNUL DA SILVA. ÎN LUPTA CU URAGANUL TROPICAL. POVESTIRI DIN TRECUTE TIMPURI

Peste citäva vreme, profesorul află cu amărăciune că speranțele sale referitoare la indicațiile pe care le-ar putea obține de la Alberti se năruiseră.

După ce se zbătuse luni de zile între viață și moarte, starea exploratorului păru că se îmbunătățește. Specialiștii și opinia publică așteptau cu nerăbdare noi destăinuiri, dar într-o seară Pedro Alberti dispăru fără urmă. Sora care își făcea rondul găsi patul neatins. Fu căutat pretutindeni. Nu era de găsit nicăieri.

Lucrurile se complicaseră în urma declarației academicianului Massini, singurul om din afara spitalului care îl vizitase pe explorator.

Massini se deplasase special din Europa și petrecuse cîteva minute cu bolnavul. Cu această ocazie, el îl felicitase pentru rezultatele cercetărilor sale și îi predase o mare sumă de bani, ce reprezenta un premiu oferit de Academia de științe a Italiei. Massini declarase că exploratorul a fost tot timpul întrevederii în stare de perfectă conștiență, dar nu a răspuns decît cu un zîmbet elogiilor sale. El afirma că Alberti evitase să dea orice indicație suplimentară.

Opiniile cele mai frecvente înclinau să creadă că suma de bani ce se afla în posesia bolnavului ar fi ispitit vreun răufăcător. Ziarele arborară cele mai năstrușnice titluri. Reporterii, în goana lor după senzațional, depășeau aproape limitele plauzibilului.

Dacă primele articole au apărut sub titluri modeste, ca: „Dispariția lui Pedro Alberti" sau „Cine poate da informații despre exploratorul italian", pînă seara ele arătau cam astfel: „Misteriosul explorator", „Răpirea lui Pedro Alberti", „Să căutăm omul sau cadavrul?" etc.

Apoi lucrurile se liniștiră, și acest eveniment fu uitat ca atîtea altele.

Nu trecuseră nici două săptămîni, și pe prima pagină, în locul articolelor care comentaseră cazul Alberti puteai citi „O stea de cinema a dat un mare bal în cinstea ciinilor din rasa pechinez", „O mie de exemplare au participat la serbare", „Un milionar american a lăsat toată averea clubului său cu condiția să fie înmormîntat în lună" și altele de acest fel.

Pentru a doua oară, vălul uitării se așternuse peste viața neobișnuită a lui Pedro Alberti.

*

* *

Acestea toate se petrecuseră cu luni în urmă.

După neprevăzuta dispariție a lui Alberti, Delorme își modifică oarecum planul.

Întrucît nu putea să deplaseze în necunoscut, într-o regiune periculoasă marele număr de cercetători și săpători necesari cercetărilor paleontologice, se hotărî să plece cu un mic helicopter, însoțit numai de fiica sa, pentru a stabili premisele expediției proiectate.

Pregătirile erau aproape gata. Mai rămîneau numai cîteva zile pînă la data plecării, cînd profesorul fu vizitat de un necunoscut.

— Mă numesc Pablo Da Silva, declară acesta, sînt brazilian și doresc să vă însoțesc în călătoria ce urmează să faceți.

— Pot cunoaşte motivele ce determină o asemenea dorinţă? se interesă Delorme.

— Domnule profesor, aş putea găsi zece sau chiar mai multe pretexte care să vă convină. Realitatea este că mă interesează această regiune.

— Apreciez sinceritatea dumitale şi mă voi mulţumi cu această explicaţie. *Profesorul se gîndi o clipă. Nu mi-ar fi greu să te iau,* continuă el. De fapt mă gîndisem să mai iau pe cineva. E poate riscant să plec numai cu fiica mea. Aş prefera să iau cu mine un om a cărui răspundere să n-o port. Te rog să reţii lucrul acesta.

— Îmi voi da osteneala să nu vă inoportunez!

— In orice caz, dacă îţi menţii hotărîrea, noi plecăm peste 10 zile din oraşul Pernambucco. Nu trebuie să te miri: în America eu sînt un nomad, explică profesorul, şi acest punct de plecare îmi convine. Bună ziua, domnule!

— Un moment, vă rog, îl întrerupse Silva, deci în afară de dv. nu mai merge nimeni.

— *Nu. Bineînţeles afară de pilotul care conduce aparatul.*

— Aş putea să ştiu cine este?

— Cum de nu. Un american: Bob Donald. Trustul care mi-a construit aparatul mi l-a recomandat. Nu vă convine acest lucru? întrebă Delorme văzînd că brazilianul pare nemulţumit.

— In orice caz, ar fi fost preferabil să nu luaţi un pilot propus de un trust.

— Mi s-a spus că a mai zburat deasupra acestei regiuni.

— *Mă rog.*

*

* *

In ziua stabilită, helicopterul profesorului Delorme aştepta gata de decolare. Era un aparat mic în comparaţie cu uriaşele aparate de zbor ce se construiau în acea vreme.

Energia atomică care punea în mişcare motorul făcea necesară o *carcasă de protecţie de aproape 1 m grosime.* De aceea, rentabilitatea impunea trusturilor construirea unor aparate foarte mari care să poată transporta numeroşi pasageri.

Profesorul avusese în vedere acest lucru cînd se hotărîse să facă o comandă specială. Helicopterul putea ateriza pe apă sau pe o porţiune restrînsă de teren. El era susţinut de două baloane de cauciuc umplute cu aer. Pe aceste baloane se sprijinea un cadru pe care se aflau instalate: motorul, elicele, carlinga pilotului şi cabina pasagerilor.

In ceea ce priveşte cabina, aceasta aducea mai degrabă cu aceea a unui iaht decît cu a unui helicopter. Delorme găsea incomode scaunele aşezate simetric unul în spatele celuilalt, cum se obişnuieşte la aparatele de zbor. De aceea, cabina de pe helicopterul „Amazon" — denumit aşa în cinstea fluviului de-a lungul căruia aveau să zboare — era mobilată cu cîteva confortabile fotolii fixe împrăştiate cu atîta artă încît călătorii să poată discuta între ei. Fotoliile se puteau transforma în paturi, şi, de altfel, totul în această cabină era amenajat astfel ca, în cazul cînd pasagerii ar fi fost constrînşi să petreacă un anumit număr de zile într-o regiune sălbatică, să poată beneficia de ea ca de o mică cabană. Mai erau cîteva măsuţe, iar pe pereţi, în rafturi de lemn, se îngrămădeau numeroase cărţi şi reviste. Podeaua fusese construită

din sticlă groasă pentru a oferi priveliştea largă a locurilor peste care treceau.

Pe peretele din faţă se afla un tablou care reprezenta itinerarul stabilit de profesor. O săgeată pornind din oraşul Pernambucco către nord-vest întîlnea Amazonul aproape de vărsare în dreptul oraşului Gurupa. De aci înainte, ea mergea paralel cu marele fluviu prin statul Amazonas şi apoi dincolo de frontiera Braziliei în Peru.

Delorme se învirtea încă în jurul aparatului, dînd ultimele dispoziţii în legătură cu aşezarea lucrurilor sale, cînd apăru Pablo Da Silva.

Era exact ora 8 fără 5 minute. Motorul fusese pus în funcţiune. Profesorul abia avu timpul să facă prezentările.

— Fiica mea — Domnul Da Silva.

Se instalară în cabină şi cînd, după ora Braziliei, ceasornicele arătau ora 8, helicopterul prinse a se înălţa.

Aparatul luă viteză mare, din ce în ce mai mare. Va merge cu 1.000, cu 2.000 km pe oră? Nicidecum. Organismul profesorului nu suporta vitezele mari, şi helicopterul nu avea să depăşească 500 km pe oră.

Dedesubt se mai zăreau cartierele industriale ale oraşului Pernambucco. Coşurile fumegînde ale uzinelor te făceau să ghiceşti furnicarul de oameni care munceau, sperau, voiau să fie fericiţi.

Pasagerii trăiau încă sub impresia plecării. Nu era numai acea nostalgie a plecărilor cuprinsă atît de bine în proverbul franţuzesc „Partir c'est mourir un peu“*, era mai ales un zbor către necunoscut. Se vor mai întoarce oare? Această expediţie părea o simplă călătorie de informare, dar cîte nu poate aduce neprevăzutul?

Privind pentru ultima dată oraşul, care abia se mai zărea, Yvonne gîndi: „Orice s-ar intîmpla, eu şi tata ne vom întoarce.“

Delorme se gîndea mai puţin la locurile ce rămîneau în urmă decît la cele către care se îndreptau. Se redeşteptase în el nerăbdarea şi curiozitatea savantului pentru care un lucru o dată început trebuie realizat, oricîte dificultăţi ar presupune. În timp ce fiica lui se uita în urmă, el se instalase la fereastră şi privea zarea către care se îndreptau kilometru cu kilometru.

Cît despre celălalt personaj, înfăţişarea lui nu trăda deocamdată decît o supremă plictiseală.

Yvonne îl privi pe Da Silva. Stătea trîntit în fotoliu, liniştit şi de nepătruns.

Ajunsese la o vîrstă cînd cu greu îţi poţi da seama despre un bărbat dacă are 30 sau 50 de ani. Statura înaltă, atletică, pe care haina elegantă nu o putea ascunde, îi dădea o înfăţişare de uriaş. Avea ochii limpezi şi o dantură minunată.

Yvonne se gîndi că dacă ar fi zîmbit uneori, ar fi părut mai tînăr.

— Domnule Da Silva, i se adresă ea în spaniolă, nu vrei să stai de vorbă cu mine?

Brazilianul îi aruncă o privire mirată.

— Dacă ar fi să stau de vorbă cu dumneata, seniorita, aş putea cel mult să te întreb ce ţi-a venit să călătoreşti în asemenea coclauri?

— Te rog să taci! îl rugă ea. Tata a şi început să regrete că m-a luat.

* Atunci cînd pleci, parcă mori puţin.

— In locul tatălui dumitale, ţi-aş fi tras o bătaie bună, conchise Da Silva.

Profesorul se intoarse către el.

— La noi in Marsilia, spuse el rîzînd, se spune că a bate o femeie e ca şi cum ai bate un sac cu făină... Iese ce-i bun şi rămîne ce-i rău.

Fără să se intereseze de efectul glumei, Delorme se intoarse către postul său de observaţie.

Dedesubt, prin podeaua de sticlă, se zăreau din ce in ce mai rare culturile tropicale de cafea, cacao, trestie de zahăr, tutun. Se simţea apropierea junglei.

Intr-un tîrziu, Delorme rupse tăcerea.

— Priviţi! le strigă el. Ne apropiem de el. Puternicul, neînfrîntul Amazon va fi in curînd la picioarele noastre. Să salutăm marele fluviu. El a permis oamenilor să construiască pe malurile lui cîteva oraşe ce străbat o dată cu el pădurea pînă spre ţărmul peruvian al Americii.

Yvonne se apropie de tatăl ei. Da Silva păru foarte puţin impresionat de importanţa Amazonului ca unealtă de progres şi civilizaţie şi, deci, nu se obosi să-l privească nici măcar din politeţe pentru profesor.

Fluviul se întindea ca o mare în mijlocul pădurilor. Aproape de vărsare, lăţimea sa atinge impresionanta cifră de 100 km, pentru ca la intîlnirea cu oceanul să se intindă pe o porţiune de 250 km, cuprinzînd intre braţele sale insula Marajo, cea mai mare dintre cele 560 de insule ce sălăşluiesc pe apele marelui fluviu. Marajo depăşeşte in suprafaţă Elveţia. Amazonul are o înclinaţie mică, şi curgerea ii este domoală, dar puhoiul de apă cărat de el şi de cei 200 de afluenţi ai săi este atît de imens încît desărează apele oceanului pe o mare întindere.

Yvonne rămase cu ochii aţintiţi la această mare de ape.

— Amazonul..., ce nume curios domnule Da Silva! i se adresă ea brazilianului. Se spune că in Capadocia exista o populaţie legendară de femei. Ele işi abandonau copiii de sex masculin şi işi ardeau sînul drept ca să poată mînui mai uşor arcul. Legendele spun că una dintre ele l-a atacat pe uriaşul Tezeu şi a fost infrîntă pe rîul Termodon.

— Iar altă amazoană, continuă încetişor Da Silva, apărîndu-i pe troieni, a fost ucisă de Achile, care apoi a plîns-o impresionat de frumuseţea ei.

In ochii Yvonnei se putea citi mirarea.

— In America, foarte puţini oameni cunosc mitologia greacă, spuse ea.

Domnul Da Silva schiţă pentru prima dată un zîmbet.

— Numele Amazonului nu este o coincidenţă, explică el. Spaniolii au găsit o populaţie asemănătoare pe ţărmurile Maranonului, pe care l-au denumit fluviul Amazoanelor pentru că acolo au intîlnit femei care luptau cu aceeaşi vitejie ca şi bărbaţii.

— Probabil au fost ucise şi ele ca şi străbunele lor din Capadocia, spuse îngîndurată Yvonne. Oare pentru ce or fi luptat atît de aprig? Poate pentru viaţă, poate pentru libertate. Cine poate şti? Pe atunci nu se interesa nimeni de viaţa indienilor... Mă gîndesc, se adresă deodată tatălui ei, că dacă Pedro Alberti ar fi trăit în vremurile acelea, ar fi fost ars pe rug.

Privirea brazilianului o urmări cu o umbră de interes.

— Te interesează viaţa indienilor, seniorita? intrebă el.

— Cunoştinţele mele despre indieni provin mai mult din poveşti,

se scuză ea. Acestea m-au pasionat întotdeauna încă de cînd eram mică și-l citeam pe Karl May. Winetu era eroul meu favorit. Formasem chiar două triburi împreună cu alți copii și ne jucam de-a indienii. Numele meu în trib era Pană de vultur. Într-o zi i-am cerut doicii mele să-mi facă pentru cap o panglicuță în care, în lipsă de pene de vultur, am înfipt pene de gîscă, drept care tata pînă mai acum cîțiva ani îmi spunea „Pană de gîscă".

— M-am lămurit, conchise Da Silva pregătindu-se să cadă în obișnuita-i somnolență.

— Domnule Da Silva, ai auzit de Pedro Alberti? îl întrebă repede Yvonne, temîndu-se că nu va mai avea cu cine discuta.

Ca mai tuturor tinerilor de 20 de ani, Yvonnei îi plăcea mai mult să vorbească decît să asculte și, din acest punct de vedere, conversația cu brazilianul îi convenea de minune.

— Am auzit de mulți dobitoci, îi răspunde Da Silva fără să-și deschidă ochii, pentru ce n-aș fi auzit și de ăsta?!

— De ce vorbești așa despre el? Eu îl admir.

— Îl cunoști?

— Da, sigur că da! minți Yvonne, gîndindu-se că este mai normal să admire un om pe care îl cunoaște. Marsilia este aproape de Italia și noi sîntem din Marsilia, explică ea.

— Parcă știam că Alberti a trăit toată viața în America și numai cîtva timp înainte de expediție s-a repatriat. Așa scria într-un ziar.

— Și eu sînt de șapte ani în America, spuse repede Yvonne, dar își dădu seama că a făcut o nouă greșeală și se rugă în gînd ca brazilianul să nu-și amintească că tocmai în acești șapte ani Pedro Alberti fusese în junglă și apoi în spital.

— De ce îl faci dobitoc? întrebă ea grăbindu-se să dea altă întorsătură discuției.

— Păi cred că numai un atare ins putea să dispară tocmai cînd forurile științifice se pregăteau să-i ofere o cunună de lauri, declară cu ironie Pablo. Ar fi fost mai fericit în orice caz decît compatriotul său Dante, care a aspirat toată viața la ea și a primit-o abia post-mortem.

— Dar Alberti a fost răpit și, probabil, ucis, replică Yvonne.

— Mă faci să rîd, seniorita. Cum îți închipui că un om care a fost singur în junglă, la izvoarele Amazonului, și a reușit să se întoarcă de acolo poate fi furat din pat ca un copil nou-născut.

— Crezi deci că a dispărut de bunăvoie.

— Bănuiesc.

Profesorul veni să se așeze în apropierea celor doi.

— Ceea ce susții dumneata, domnule Da Silva, este imposibil. Cum poate renunța un om de știință la munca lui de teama laurilor?

— Poate că s-a întors să-și civilizeze indienii, presupuse Da Silva.

— Indienii nu vor fi civilizați prin munca unui singur om, oricît de dotat și de generos ar fi, spuse cu aprindere Delorme. Cînd această junglă ce se află dedesubtul nostru se va transforma în pămînt roditor, cînd indigenii din culegători și vînători se vor transforma în cultivatori și constructori ai aparatelor de cultivat, numai atunci va putea fi vorba de civilizarea lor.

— Și ce vor face etnografii cînd le va lipsi un subiect de studiu atît de interesant ca populațiile primitive?

— După cîte știu, răspunse profesorul, populațiile primitive nu constituie singurul obiect de studiu al etnografiei. Civilizația își are pitorescul ei și-l va avea și mai mult atunci cînd omul, eliberat de

munca lui de rob, va da curs înclinațiilor sale artistice firești. Eu îl apreciez pe Alberti, pentru că a făcut primii pași către un teritoriu necunoscut, dar mai sînt mulți pași de făcut și dacă dintr-un capriciu a evadat de la datoria lui de om, l-aș condamna.

Yvonne se întristă. Ținea mult la părerile tatălui ei, dar nu voia să recunoască că idolul ei ar fi putut greși. Îi spuse acest lucru profesorului.

— Oricine poate greși, afirmă Delorme. Cine nu greșește niciodată înseamnă că nu lucrează cu destulă îndrăzneală și eu nu am încredere în acest soi de oameni. Dar de aci și pînă la a renunța la lucru...

— Am să cred în el oricum s-ar comporta, se încăpățînă Yvonne.

Profesorul nu suporta să fie contrazis:

— Eu cred că un individ care s-a exilat pentru cinci ani din rîndul oamenilor, care s-a întors dumnezeu știe cum pentru a aduce societății rezultatul cercetărilor sale nu poate să fugă ca un laș la 30 de ani. Părerea mea e că Alberti este mort.

Yvonne respinse cu tărie această ipoteză. Întrucît i se dăduse această idee, prefera să creadă că Pedro Alberti trăiește.

— Dar de ce crezi că nu a fost găsit nicăieri? îl întrebă în șoaptă pe Da Silva.

Se vede însă că brazilianul se molipsise de enervarea generală.

— Trebuia să dai un anunț la ziar: „Pedro, te aștept și te iubesc" și dacă mai puneai și fotografia dumitale dedesubt cred că s-ar fi prezentat numaidecît, răspunse el sec, așezîndu-și perna sub cap și prefăcîndu-se apoi adormit.

Yvonne își dădu seama că a abuzat de puțina bunăvoință a domnului Da Silva. „Trebuie să fie un milionar în goană după senzații tari" — își spuse ea cu ciudă și se întinse în fotoliu să citească.

Helicopterul „Amazon" spinteca văzduhul. Asemenea unei sănii uriașe, trecea în goană printre norii albi. Cerul senin și perfecta vizibilitate de dimineață erau acum simple amintiri.

Pilotul coborî la 1.500 m altitudine. Norii se destrămară. Dedesubt se zări perdeaua nesfîrșită de un verde negru a pădurii tropicale. Din mijlocul ei se ridica un aer umed, enervant. Deasupra, fuioare de nori clădeau castele imaginare.

Curînd pilotul trebui să facă eforturi pentru a menține aparatul în traiectoria sa.

— Vom avea timp urît, strigă el în microfon. Barometrul scade, aparatele de bord prevestesc furtună. Vom încerca să cîștigăm altitudine. Închideți ermetic ferestrele, pregătiți aparatul de oxigen.

Vocea suna sacadat, aproape amenințător.

Profesorul își dădu seama că tropicele pregătesc unul din temutele lor uragane.

Norii se îndesiră cu repeziciune. Ceața învălui orizontul, și picături mari de ploaie se spărgeau de pereții cabinei. Trecînd printr-un gol de aer, helicopterul se prăbuși 100 m. Pilotul făcea eforturi pentru a menține echilibrul, dar de mai multe ori pierdu din altitudine. În cabină, aerul deveni aproape irespirabil. Dădură drumul aparatului de oxigen.

Zburau aproape în întuneric, prin ceața compactă însoțită de o ploaie intensă. Fulgerele brăzdau cu sălbăticie cerul. Deodată o lumină orbitoare se năpusti asupra lor. Trăsnetul bubui asurzitor.

Delorme se repezi spre fiica sa.

— Nu te speria, tăticule, ne-am ales doar cu o spaimă, strigă ea ghicindu-i panica.

Încleştat în fotoliul său, Da Silva stătea nemişcat, cu ochii aţintiţi în gol.

Revenindu-şi, profesorul se îndreptă către microfon.

— Eşti teafăr? se adresă el pilotului.

În aparat răsună o înjurătură teribilă.

— Sînt teafăr, răspunse, în sfîrşit, Bob Donald. Tabloul de bord a fost distrus, continuă el, zburăm fără vizibilitate şi fără instrumente de bord.

Delorme îşi lăsă capul în piept. Şansele expediţiei erau compromise. Era imposibil acum de a găsi direcţia propusă. Se punea doar problema de a scăpa cu viaţă. Profesorul se gîndi la numeroasele avioane, la expediţiile dispărute în junglă, fără ca nimeni să mai fi aflat de soarta lor. Într-adevăr, nu exista nimic pe lume mai înspăimîntător, mai inaccesibil ca pădurea braziliană.

Furtuna deveni din ce în ce mai intensă. De la izbucnirea ei trecuseră aproape două ore.

Pilotul făcea eforturi desperate pentru a se ridica deasupra norilor. Dar iată că ceaţa se rări, ploaia slăbi şi apoi încetă. Toate acestea se petrecuseră cu o iuţeală de necrezut.

Helicopterul înainta cu o uşoară clătinare.

— N-aş vrea să vă descurajez, comunică pilotul, dar nu sîntem decît în mijlocul uraganului. Aceasta este acalmia care separă cele două părţi ale furtunii. În situaţia în care ne aflăm, ar trebui să aterizăm înainte ca aceasta să reînceapă.

— Să reînceapă ? se îngrozi Yvonne.

— Sînt de acord să aterizăm, strigă profesorul, dacă va fi posibil, continuă el în şoaptă.

Helicopterul coborî în haos. Puternicul aparat în care profesorul îşi pusese atîta încredere fusese înfrînt. Asemenea vaselor încolţite de furtună care îşi caută azilul în vreun port, el căuta o fişie de pămînt care să-l adăpostească.

Cîteva ore aparatul pilotă încet în căutarea unui teren propice aterizării. Dedesubt domnea jungla şi pădurea virgină. O aterizare în mijlocul ei ar fi însemnat moartea. Se apropiară de o vale imensă înconjurată de crenelele unor piscuri. Vegetaţia era luxuriantă, terenul accidentat. Noaptea îşi lăsa umbrele. Erau pe cale să se descurajeze, cînd îşi dădură seama că pilotul se îndreaptă către un loc, mai degrabă către o mlaştină întinsă. Fîşiind uşor, aparatul se lăsă în apa mocirloasă. Pe o punte laterală pilotul pătrunse în cabină.

— Îţi mulţumesc, domnule Donald! îi spuse profesorul strîngîndu-i mîinile.

Bob Donald se rezemă de un perete. Suferea de o puternică febră musculară în urma eforturilor făcute pentru a stăpîni comenzile. Era palid, obosit.

— Nu vom coborî pînă mîine dimineaţă, hotărî profesorul. Trebuie să ne odihnim, mîine vom vedea ce este de făcut.

Îşi aranjară fotoliile şi se întinseră. Veilleusa arunca o lumină palidă.

Un timp nu se auzi nici un sunet, nici o mişcare. Jungla părea liniştită ca moartea. Dar aceasta nu era decît liniştea scurtă ce precede furtuna. Îndată ce obscuritatea deveni totală, un urlet îngrozitor străbătu noaptea. De pretutindeni, răspunseră răcnete, mugete,

şuierături fioroase, voci teribile, ce păreau că rivalizează între ele. Vocile creşteau în intensitate secundă cu secundă, alcătuind un ansamblu sălbatic

Bob Donald deschise ochii.

— N-am auzit niciodată asemenea răcnete, şopti el incordat.

Pe fotoliul ei, Yvonne clănţănea din dinţi. Lacrimi mari ii inundau ochii.

Pablo Da Silva se apropie de ea.

— Credeam că eşti cel puţin curajoasă, seniorita, spuse el batjocoritor.

— Desigur, eşti fericit, răspunse ea furioasă, in goana dumitale după aventuri nici n-ai fi putut găsi ceva mai prielnic.

— Aş fi preferat o luptă de tauri, răspunse ironic Pablo. Nu găsesc nimic înspăimîntător în situaţia asta. Cit despre urlete, le scoate un soi de maimuţă foarte paşnică, de altfel. Animalele presimt furtuna.

Delorme il fixă pe Da Silva; îşi dădea seama că brazilianul minţea. Străbătuse de nenumărate ori pădurea tropicală şi nu întîlnise niciodată un animal care să scoată asemenea sunete. Se temea pentru fiica sa. Nu suferea de o simplă nervozitate de femeie. Numai cei ce nu cunosc viaţa nocturnă a junglei pot rămine nepăsători. Există negri care au innebunit de groază, iar indienii se retrag uneori prudenţi pe înălţimi muntoase.

Da Silva scoase din sacul său de voiaj o cutie minusculă. Un magnetofon ultramodern. Il deschise şi încercă să potrivească banda.

— Sper că nu ai adus acest aparat ca să-i distrezi pe indieni, îl interpelă Yvonne, care îşi venise puţin in fire.

— De ce nu? Dacă ai fi citit povestirea voiajului lui Gheerbrandt in America de Sud, ai fi remarcat acolo un episod emoţionant. Acela unde Gheerbrandt a făcut pe băştinaşi să audă la fonograful său un disc de Mozart. Melodia, gravitatea acestei muzici, i-a tulburat pe indieni, făcîndu-i să plingă. Arta care atinge o culme este accesibilă tuturor culturilor, seniorita.

Acordurile melodioase ale unui vals de Chopin inundară cabina.

— Ascultă, îi spuse el Yvonnei, tot n-o să poţi dormi.

Fata zîmbi.

— Gîndeşte-te la ceva, o incurajă el, gîndeşte-te la muzica lui Chopin, la ţara dumitale sau la ceva care îţi place.

— Povesteşte-mi ceva despre vechii locuitori ai Americii, il rugă Yvonne.

— Deci preferi să te gîndeşti la ceva în legătură cu onorabilul Pedro Alberti, rîse brazilianul.

Ochii fetei sticliră, dar ea nu avu timp să riposteze. Cabina se clătină ameninţător. Magnetofonul amuţi. Asemenea exploziei unei bombe, furtuna se dezlănţui cu şi mai multă sălbăticie. Intr-o clipă, fură inconjuraţi de zgomote de coşmar.

Părea că pietre uriaşe, arbori dezrădăcinaţi se prăbuşesc asupra lor cu violenţă de tunet. Strigătele stridente şi urletele animalelor îngrozite sau rănite se amestecau cu trosnetele arborilor şi şuieratul vîntului.

Glasul rar al lui Da Silva domină zgomotul.

— Poveştile cu indieni sint triste, seniorita, spuse el. Brazilianul nu părea hotărit să povestească, dar fie că privirile îngrijorate ale celor din jur il deciseră să abată atenţia de la situaţia in care se aflau,

fie că lui insuşi ii plăceau poveştile cu indieni, el începu, cu glasul său monoton, să istorisească o istorie din trecute timpuri.

— A trăit odinioară în lumea nouă un neam de oameni liberi şi mîndri, creatori ai unei civilizaţii in plină dezvoltare.

Aşa işi incepu povestea Pablo Da Silva. Vocea lui cu inflexiuni de metal inspiră siguranţă şi făcu pe oameni să uite iureşul de afară.

— Se spune, urmă el, că lui Nunez de Balboa, primul explorator care salută Oceanul Pacific, i s-a prezentat odată un tinăr cacic (şef indian) aducînd vase pline cu aur. Balboa făcu împărţeala. Doi soldaţi, care crezură că unul a primit mai mult decît celălalt, fură gata să se ia la bătaie. Atunci tinărul cacic, dispreţuitor, lovi balanţa cu pumnalul, iar aurul se risipi in vînt.

„Pentru ce vă certaţi ? — le spuse el. Dacă dragostea pentru acest metal vă face să tulburaţi liniştea ţării noastre, vă voi duce pe malul altui ocean, într-o ţară unde aurul este aşa de mult incît serveşte la cele mai obişnuite unelte...".

Zicind aceste cuvinte, el le arătă munţii cei inalţi dinspre vest indicind unde este marea bogăţie de aur.

Aşa a început goana după aur, care s-a soldat cu colonizarea Americii şi cu pieirea indienilor. Băştinaşii i-au ajutat de multe ori pe spanioli, le-au arătat drumuri şi le-au adus hrană. Spaniolii i-au terorizat şi ucis.

Cînd Balboa atinse pentru prima dată apele Pacificului, el luă în posesiune în numele suveranilor Castiliei tot ce se afla în faţa sa Puse atunci să se doboare un arbore, care fu tăiat în formă de cruce şi îl puse pe locul de unde zărise oceanul pentru prima oară. Alături ridică o coloană de pietre pe care fură gravate numele suveranilor spanioli. Indigenii au ajutat la construirea crucii şi a coloanei fără să-şi dea seama că aceste simple monumente însemnau de fapt cucerirea ţării lor.

A fost atunci o epocă de lăcomie de aur, de atrocităţi neînchipuite, de misticism îngust.

Gentilomi fără avere, aventurieri fugiţi de osîndă, jucători, trişori, criminali — tot soiul de vintură-lume — îngroşau rîndurile acestor conquistadores.

Frumuseţea poeziei redă ce a însemnat cucerirea Americii.

„Asemenea unui cîrd de ereţi fugiţi din cuiburile natale,
Sătui să-şi mai poarte mizeria lor mîndră,
Jefuitori şi căpitani din Palos şi Moguer
Plecau îmbătaţi de un vis eroic şi brutal".

Aurul atrase spre vest pe un alt explorator, pe Fernando Cortez, cuceritorul Mexicului. El a trebuit să invingă mai intîi rezistenţa Tlascalanilor, despre a căror capitală, Tlascala, Cortez spunea într-o scrisoare către Carol Quintul că era un oraş tot aşa de mare şi de frumos ca şi Grenada.

Tlascalanii, duşmani de moarte ai aztecilor, le-au ajutat spaniolilor să cucerească Mexicul.

Aztecii erau o populaţie de veche cultură. Ei construiseră palate şi temple minunate, iar oraşele lor i-au uimit pe spanioli prin frumuseţe. Cunoşteau scrisul, meseriaşii lor făureau cu măiestrie obiecte de aur, argint şi bronz. Practicau agricultura cu irigaţie. De la azteci, europenii au împrumutat multe practici agricole. La ei au făcut cunoş-

ţinţă cu porumbul, roşiile şi bumbacul, de la ei au împrumutat de asemenea modul de obţinere a cauciucului.

După părerea lui William Foster, aztecii se aflau în procesul de dezvoltare a unei societăţi asemănătoare celor din Grecia antică şi Roma, *unde puterea de stat şi mare parte din pămînturi erau concentrate* în mîinile unei mici clase conducătoare (în timp ce marile mase ale poporului erau formate din sclavi).

Obişnuiau să aducă zeilor jertfe omeneşti.

În sanctuarele templelor din Mexic, în faţa unor idoli hidoşi erau puse pe un lighean de aur inimile aburinde ale victimelor de curînd sacrificate.

Aceste sacrificii făceau în secolul al XVI-lea ravagii comparabile celor mai rele epidemii. Clavigero estimează la 20.000 victimele sacrificate *anual numai la Tenochtitlan. Se pare că acest ritual era menit* să înspăimînte robii şi să prevină răscoalele.

Da Silva zîmbi văzînd chipul îngrozit al Yvonnei.

— Nu-i învinui pe azteci, seniorita, sacrificiul uman nu este o crimă specială rasei mexicane. Toate popoarele primitive au sacrificat oameni mîniei sîngeroase a „zeilor" lor. Aminteşte-ţi de Moloch, de Baal, de sacrificiul lui Isac, al Ifigeniei şi chiar mai tîrziu, în timpurile înfloritoare ale civilizaţiei, ce altă semnificaţie aveau jocurile de gladiatori cu care se distrau strămoşii dumneavoastră, romanii.

— Ştiu, răspunse fata, *nici religia creştină n-a fost mai umană.* Este destul să ne amintim de inchiziţie, de noaptea sfîntului Bartolomeu...

— ...Sau de bravii creştini care au venit să colonizeze America. *Măcelurile înfăptuite de spanioli aci întrec exemplele cunoscute de* istorie.

În Mexic, continuă Da Silva, europenii au fost primiţi prieteneşte de şeful Uniunii Aztece, Montezuma. Spaniolii l-au luat prizonier şi l-au umilit.

Curînd ei se dedară la un act odios. Cu învoirea albilor, aztecii se reuniseră să celebreze sărbătoarea anuală a zeului războiului, Huitzilopochtli. În mijlocul petrecerii, spaniolii se aruncară *asupra* lor şi-i omorîră pînă la unul. Sîngele, spunea un martor ocular, curgea pe pavaj ca apa după o ploaie mare.

Cuprinşi de furie, aztecii înconjurară palatul în care se aflau spaniolii. Cortez îl constrînse pe Montezuma să apară în faţa lor pentru a-i linişti. La apariţia lui se făcu o tăcere religioasă, dar cînd Montezuma se declară prieten al spaniolilor, poporul se indignă de laşitatea şefului său, şi mii de săgeţi zburară către el.

Armata spaniolă, înarmată cu tunuri şi înzestrată cu trupe de ca*valerie, se retrase cu pierderi mari din faţa arcurilor primitive ale* mexicanilor.

Abia peste doi ani, Cortez reveni în Mexic. Aztecii se apărară cu îndîrjire. Spaniolii asediară oraşul. Foametea făcea ravagii. Locuitorii piereau cu miile. Pe străzi, mormane de cadavre se descompuneau sub *acţiunea căldurii şi a ploilor. Izbucni ciuma.*

Slăbiţi de lupte şi de foame, aztecii mai opuseră doar o slabă rezistenţă. Fernando Cortez era învingător. Aşa s-a sfîrşit „civilizarea" aztecilor, rosti rar glasul parcă obosit al brazilianului.

Aceeaşi soartă au avut-o mayaşii, care trăiau în Jukatan cu 2.000 de ani înainte ca vreun alb să fi pus piciorul aici.

Ruinele oraşelor şi templelor zidite de ei sînt acum inundate de vegetaţia tropicală. Mayaşii au construit clădiri imense, pe dealuri artificiale, dintre care celebră este sala celor 1.000 de coloane de la Chi Chen-Itze.

Lungimea anului era foarte precis definită de ei. 365 de zile şi cîteva ore. Popoarele Maya aveau cunoştinţe dezvoltate de astronomie. Ne-au rămas de la ei tăbliţe care prevesteau eclipsele solare şi eclipsele de lună. Intrebuinţau scrierea hieroglifelor, ca şi chinezii şi egiptenii.

Pe teritoriul de azi al statelor Peru, Bolivia şi Ecuador, trăiau incaşii, fiii soarelui, cei mai abili arhitecţi ai Americii. Frumuseţea templului ridicat de ei la Cuzco, în cinstea zeiui soare, nu poate fi descrisă in cuvinte.

Acest locaş, cu nenumăratele lui sanctuare şi curţi interioare, era o minune de frumuseţe şi o risipă de bogăţie. Pereţii lui erau tapetaţi cu plăci de metal preţios şi plafoanele acoperite cu desene ce se refereau la concepţiile cosmologice ale incaşilor.

Deasupra lui trona discul soarelui tăiat in aur masiv, ca şi frizele şi cornişele exterioare. In pereţii ce inconjurau curtea interioară, erau nişe inconjurate de statui de aur şi incrustate cu pietre preţioase. Canaluri subterane duceau apa la cinci fintîni prin tuburi a căror extremitate era tot de aur.

De la templu plecau terase care coborau către rîul Hualanay. Acolo se afla grădina de aur, care a provocat admiraţia cuceritorilor. Totul în această grădină era de aur: iarba, florile, arborii, reptilele, păsările şi chiar păstorul.

Splendida civilizaţie creată de incaşi pe platoul andin a pierit şi ea sub lovitura pe care spaniolii au aplicat-o cu atita oarbă brutalitate. In 1532, Francisco Pizarro a indreptat o expediţie impotriva lor. Le-a jefuit oraşele şi a exterminat locuitorii. Răscoalele lor au fost înăbuşite în singe.

Indienii de azi reprezintă doar rămăşiţele populaţiei băştinaşe din Lumea Nouă. De-a lungul a 5 secole, ei au fost exterminaţi. In ţările latine, numărul lor a scăzut la jumătate. Au pierit peste 25.000.000 de oameni. In S.U.A. situaţia lor este şi mai mizerabilă. Urmaşii vechilor civilizaţii sînt astăzi cei mai nefericiţi locuitori ai acestor meleaguri. Albii nu le-au luat numai bogăţiile fabuloase, ei le-au smuls pămintul, care îi hrănea, şi le-au răpit libertatea.

Ochii brazilianului străluceau în semiobscuritatea încăperii.

El vorbise cu patos, iar privirile tuturora erau aţintite asupra lui.

Profesorul i se adresă mişcat.

— N-aş putea spune că te înţeleg, domnule Da Silva, totuşi ţin să-ţi spun că nu regret că te-am luat cu mine.

Iureşul de afară se potolise, şi oamenii se pregătiră să doarmă. Delorme se gindi că, oricit de mari greutăţi vor avea de infruntat, se afla înconjurat de oameni de nădejde, iar asta însemna mult.

Dar desfăşurarea evenimentelor dovedi că profesorul se înşela de astă dată.

FOSILE VII INTR-O LUME PIERDUTĂ. ANIMALELE PREISTORICE SE ÎNFRUNTĂ. PE PERETELE CORTULUI APARE UN TABLOU ORIGINAL. CÎNTEC INDIAN ŞI... O ÎNTREBARE NEAŞTEPTATĂ

Delorme se trezi. Dormise prost şi de abia găsi puteri să se scoale. Ochii îi ardeau ca două globuri de jeratic. În cabină domnea o căldură înăbuşitoare. Aruncă o privire pe fereastră. Soarele urcase de mult la zenit. Razele fierbinţi luminau orbitor un peisaj dezolant.

Munţi de piatră se prăvăliseră, smulgînd din rădăcini copaci uriaşi. Trunchiurile sfîrtecate zăceau sub mormane de stîncă. Alţii care rezistaseră furtunii nu mai aveau ramuri, şi lungile tulpini dezgolite se întindeau jalnic către bolta cenuşie. Avu impresia că se află la poarta unui alt tărîm şi că orice ar face nu va putea ieşi de aci. Această ezitare nu dură mult. Delorme nu era omul care să se lase copleşit de evenimente. Hotărî să părăsească regiunea cît mai curînd. Trebuiau să ajungă într-un oraş. Helicopterul avea nevoie de reparaţii. Aparatul o dată pus la punct, se putea întoarce să exploreze regiunea.

Îi comunică pilotului decizia sa.

— Aparatele de bord sînt distruse, răspunse Bob Donald... Nu ştim încotro să zburăm şi nici măcar unde ne aflăm. Riscăm să ne rătăcim.

Profesorul tăcu, dar sclipirea vie a ochilor dovedea că în asemenea clipe mintea lui lucra cu mai multă intensitate. Îşi dădea seama că piscurile muntoase ce înconjurau valea dovedeau că se află în apropierea coastei vestice a Americii. În care regiune era însă mai greu de stabilit. Umezeala ţinutului îi făcu să presupună că se găseau în ţinutul denumit Montana, care face parte din Peru, fiind în acelaşi timp una dintre cele mai frumoase, mai bogate şi mai puţin cunoscute regiuni ale acestei ţări.

Chiar dacă această ultimă presupunere nu se dovedea exactă, era clar că, zburînd către apus, peste Anzii Cordilieri, aveau şanse să ajungă mai repede într-o zonă civilizată decît dacă ar fi luat direcţia nordului sau drumul înapoi către punctul de plecare.

În caz că vizibilitatea era bună, în timpul zborului se puteau orienta după semnele cerului, precum şi după alte repere.

Profesorul îi comunică lui Bob aceste concluzii. Pilotul nu obiectă nimic şi declară că va coborî pentru a inspecta starea şi poziţia aparatului.

Între timp, călătorii hotărîră să viziteze regiunea. Pablo Da Silva îşi luă arma. Profesorul zîmbi.

— Se cunoaşte că sînteţi la prima călătorie în junglă, spuse el.

— De ce? Dacă orientarea dumneavoastră este justă, înseamnă că regiunea este înţesată de acel soi de pantere uriaşe, denumite puma.

— M-am întîlnit deseori cu ele, nu atacă omul decît dacă sînt ameninţate, sau poate sînteţi vînător? întrebă bănuitor profesorul. Savantul nu putea suferi vînătorii.

Brazilianul negă.

— Nicidecum, spuse el, privindu-l ciudat pe profesor, mă asemăn unui puma, nu atac decît atunci cînd sînt provocat. Dar obişnuiesc să fiu prudent...

Balta care servise de teren de aterisaj helicopterului nu era adîncă, şi aparatul se afla la extremitatea ei. În apropiere se ridicau cîteva

stînci. Da Silva își scoase încălțările și călcă prin apa verde-neagră fără să se sinchisească cum se vor descurca ceilalți.

Atinseră pămîntul ocolind stîncile.

Brazilianul ajunse primul. Se rezemă de o piatră și ridică ochii către enorma întindere ce se zărea înaintea lui. Privirea-i, de obicei atît de netulburată, sticlea parcă de spaimă. Delorme se uita și el îngrozit.

Văzîndu-l, Yvonne ezită. Ce-l înfricoșase oare pe omul acesta atît de impasibil ? Ce-l putea nedumeri pe un explorator atît de încercat ca *tatăl ei*.

Încet, ca și cum s-ar fi trezit din somn, fata își aruncă ochii în spațiu.

În această zonă mlăștinoasă se înălța o vegetație monstruoasă, amintind timpuri antediluviene.

Pădurea gigantică parcă atingea norii. Pămîntul era înțesat de plante groase, îmbibate cu apă și încolăcite asemenea reptilelor. În depărtare, deasupra vegetației fantomatice, un grup de nori albicioși se înroșiseră reflectînd erupția unui vulcan.

Brazilianul se chircise lîngă stîncă.

— Ciudată *priveliște !*

Aceste cuvinte le rostise Da Silva sau încolțiseră în mintea tuturora, nu-și dădeau seama.

— *Îmi amintește de infernul lui Dante, rosti Yvonne abia mișcînd* buzele.

„...Prin mine mergi la cuibul întristării,
Prin mine mergi la veșnic plîns fierbinte,
Prin mine mergi la neamul dat uitării

. . . .

Lăsați orice speranță voi ce intrați..."

șopti încetișor Da Silva versurile gravate pe poarta infernului.

Deodată se opri.

Cu tropot apăsător de pași grei, un colos ce prin mărimea lui întuneca lumina soarelui se tîra încet prin fața lor.

— Cred că arma mea nu va folosi la nimic, spuse brazilianul recăpătîndu-și veselia tăioasă.

— Domnule Da Silva, se răsti profesorul, apucîndu-l de mînă, mi se pare că am înnebunit. Spune-mi ce vezi înaintea dumitale.

— Un brontozaur, răspunse simplu brazilianul.

Într-adevăr, animalul uriaș care circula greoi, fără să se sinchisească că e văzut de oamenii secolului al XX-lea, aducea cu palidele reproduceri pe care fiecare le văzuse în cărțile de geologie desenate pe o porțiune de cîțiva centimetri.

Reptila din fața lor măsura peste 20 de metri și n-o puteai cuprinde dintr-o singură privire. Corpul ei masiv părea scurt în comparație cu coada interminabilă și gîtul imens, ce purta un cap minuscul. Picioarele grosolane susțineau un trup de peste 25 de tone.

Profesorul admira stupefiat acest obiect de studiu al disciplinei sale.

Yvonne tremura, ar fi vrut să fugă, dar se temea că nu o vor ține picioarele.

— Nu te teme, îi spuse Delorme luîndu-i mîna, animalul este ierbivor. Probabil merge să caute hrană. Nu știe să facă nimic altceva

decît să mănînce. Tot timpul zilei, gura lui mică în comparație cu trupul face eforturi desperate să umple cu ierburi un stomac uriaș. Se pare că brontozaurul este pe cît de monstruos, pe atît de inofensiv.

— Cum vă explicați existența acestui animal? întrebă domnul Da Silva.

— Dacă *nu* cumva *sîntem cu toții bolnavi de friguri*, răspunse Delorme, părînd că vrea să se convingă singur de cele ce voia să afirme, înseamnă că am nimerit într-o regiune unde, *datorită unor condiții inexplicabile*, s-a menținut fauna și flora din era secundară.

Profesorul își căută ochelarii, voia să se apropie de animal, spre a-l cerceta mai îndeaproape, dar mîna i se crispă pe tocul de piele.

Pămîntul păru că se cutremură. Din dosul unor palmieri evantai, un monstru de talia cîtorva elefanți sărea pe două uriașe picioare, îndreptîndu-se către brontozaurul ce ronțăia liniștit un tufiș de arheosigilarii. *Monstrul se repezea drept înainte, distrugînd totul în calea lui.* Copacii se clătinau frînți, făcînd loc uriașului animal.

Salturile puternice făceau să clănțănească niște fălci imense, dotate cu dinți ascuțiți, crenelați, de mărimea unor cuțite.

— Tiranozaurul! spuse profesorul așezîndu-și ochelarii pe nas.

Fiind un animal de pradă, tiranozaurul avea nevoie de oarecare agilitate pentru a urmări și încolți vînatul. Capul lui era mai mare decît *acela al reptilelor ierbivore*. Creierul mai dezvoltat. Trupul, lipsit de platoșă, se mișca agil. De membrele anterioare nu se servea la mers, ele spînzurau sub gît minuscule, dar înzestrate cu gheare uriașe.

Oamenii își ținură respirația. Mai rămînea un singur salt, și cele două fiare se vor întîlni. Tiranozaurul se opri, părea că cercetează locul unde trebuie să dea atacul, *apoi un ultim* efort și cu un strigăt feroce se aruncă asupra cozii brontozaurului. Dantura puternică trosnea în platoșa groasă a victimei. Membrele anterioare smulgeau cu o iuțeală de necrezut fîșii de carne, pe care gura le înghițea fără oprire.

Brontozaurul *nu putea* să *fugă, era prea greoi pentru asta* și nici să se apere n-avea cum.

Văzîndu-și inamicul, el se lăsă să cadă la pămînt ascunzîndu-și aproape sub el capul cu gîtul lung și se lăsă în nădejdea puternicei sale platoșe.

După ce devoră coada, bestia se aruncă asupra pulpei, ospătîndu-se din carnea vie a animalului. Brontozaurul tremura. *Valuri* de sînge se revărsau din el. Tiranozaurul se săturase; își părăsi victima fără să-și dea osteneală să o omoare. Se depărtă obosit în salturi grotești. *Ecoul amplifica* straniu *zgomotul salturilor* și răcnetele satisfăcute ale monstrului sătul.

Cei trei spectatori erau terorizați de înspăimîntătoarea dramă ce se petrecuse sub ochii lor.

— Ce s-ar fi făcut biata rasă umană, șopti Delorme, dacă, neavînd altă armă decît un băț *sau o piatră*, ar fi trăit în asemenea timpuri.

Cele văzute erau atît de ireale, încît profesorul spusese aceste cuvinte fără să-și dea seama că *ei*, patru oameni fără *apărare*, se *aflau* prizonieri în această lume feroce și tristă, fără urmă de inteligență, neștiind decît să mănînce sau să se lase mîncată.

Întorși la cabină, aflară de la pilot că elicea aparatului era avariată și că avea *nevoie de cel puțin* două zile ca s-o repare.

*
* *

In seara aceea, Delorme zîmbea pe sub mustața-i căruntă.

Terminaseră de instalat un cort pe stîncile de la marginea mlaștinei. Transportaseră acolo fotoliile demontate de pe helicopter și o parte din provizii.

Această hotărîre fusese luată, întrucît în cabină Bob Donald împrăștiase vraiște o serie de instrumente și aparate cu care se căznea să facă oarecare reparații helicopterului.

Delorme fu de părere să nu-l incomodeze prin prezența lor și toți fură de acord, mai ales că în cabină domnea o căldură înăbușitoare.

În timpul zilei profesorul se mai întorsese o dată la locul luptei, înarmat cu carnetul de însemnări, aparatul de fotografiat și o ruletă. Bob Donald, care nu asistase la luptă, se arătă dornic să-l însoțească. Bob auzise zgomot și răcnete înfricoșătoare, dar nu credea nici o iotă din povestea cu animalele preistorice pe care i-o spusese Yvonne. Își închipuise că pasagerii vor să se amuze pe socoteala lui sau că sînt pur și simplu niște nebuni. Ajungînd la fața locului și privind monstrul culcat între bălți de sînge, Bob fu apucat de o senzație de greață și-l părăsi pe profesor înjurînd cumplit expediția, dinozaurii și mai ales dezastrul helicopterului, care-l împiedica să plece imediat.

Delorme nu-l luă în seamă. Brontozaurul nu făcea nici o mișcare, dar nu murise. Nici unul dintre punctele vitale nu-i fusese atins, dar pierderea de sînge avea să-l răpună curînd. Slobozi cîteva cartușe în ochiul monstrului și așteptă liniștit moartea animalului. Apoi începu să facă fotografii de detaliu și să-i măsoare atent membrele, gîtul și capul. În cele din urmă se cățără pe spinarea animalului, pentru a-i măsura lungimea corpului și a-i studia platoșa.

Pablo Da Silva își făcu de lucru prin apropiere; seara, după ce călătorii terminară de cărat lucrurile din cabină, nu mică fu mirarea profesorului cînd îl văzu instalînd pe unul dintre pereți tabloul pe care fusese desenat fluviul Amazon. Numai că acum, în locul itinerarului de altădată, în ramă trona fotografia mărită a profesorului călare pe uriașul brontozaur.

Delorme începu să-l prețuiască pe Pablo. Omul acesta, a cărui ironie amară părea să fie rezultatul unei mari drame, era un tovarăș care știa în împrejurări tragice să abată încordarea și să stîrnească un zîmbet printr-o poveste sau o glumă.

Totuși, în seara aceea, Delorme nu zîmbea numai din pricina tabloului, nici numai din simpatie pentru brazilian, ci mai ales pentru că stricăciunea aparatului îl obliga pe Bob Donald să mai rămînă cîteva zile, iar profesorul dorea să întrebuințeze acest răstimp studiind pe cît posibil animalele pe care înaintea lor nici un om nu le mai văzuse în carne și oase.

*

* *

În miez de noapte, zgomote ciudate tulburară din nou liniștea pădurii. Animalele de pradă descoperiseră uriașul cadavru și se înfruptau din tonele de carne.

Era insuportabil de cald, brazilianul își aruncă haina, ințeți focul și se așeză alături. Limbile pojarului îi luminau figura bronzată, ochii adînci, care nu se înfiorau în fața primejdiei.

Cu trupul gol pînă la brîu, cu părul răvăşit, aplecat peste foc, Da Silva nu mai semăna deloc cu elegantul gentleman ce se îmbarcase la Pernambucco pe helicopterul „Amazon". El părea mai degrabă un zeu al focului, un fiu al junglei şi al nopţii, coborîtor din acei curajoşi azteci, despre care vorbise cu atîta patos într-o noapte de groază.

La ora două, cînd Yvonne veni să-l schimbe, îl găsi cîntînd un imn ciudat, într-o limbă necunoscută. Vocea melodioasă se înălţa gravă, mîngîind cuvintele, apoi slăbea uşor, şoptind asemenea unui izvor care curge departe.

Părea că se aude zgomotul ameninţător al armelor primitive şi apoi foşnetul misterios al pădurii virgine, în timp ce indienii anunţă prin focuri făcute pe înălţimi dacă e pace sau primejdie.

Yvonne veni să se aşeze lîngă foc. Pablo conteni cîntecul şi rămase imobil, cu mîinile încrucişate pe piept. Rotogoale de fum se ridicau din jăraticul încins.

— Un cîntec indian, nu-i aşa ?

— Da, seniorita, indienii îl cîntă în seara cînd se întorc de la vînătoare. După ospăţ, ei pregătesc panerul cu tutun şi îşi umplu pipele. Şeful tribului aruncă pe foc ierburi mirositoare şi salută cele şase puncte cardinale ale compasului indian : cerul, pămîntul, nordul, sudul, estul şi vestul. Atunci sahemul întinde mîinile deasupra fumului pentru a se purifica şi intonează acest cîntec dedicat puterii binefăcătoare a forţelor naturii. Ascultă-l :

„Astăzi tatăl nostru soarele
A strălucit deasupra Wigwamului.
Puterea lui e mare.
Ieri noapte mama noastră Luna
A strălucit deasupra Wigwamului.
Puterea ei e mare.
Mă rog de steaua dimineţii,
Cînd se ridică cu aurora ;
Ea va străluci pentru mîntuirea noastră
Şi ne va da viaţă lungă.
Tată pămînt, ai milă de noi
Şi dă-ne hrană !
Tată soare, veghează asupra copiilor
Şi fă ca drumul nostru să fie drept !".

Vocea lui Pablo se stinse lin ca o şoaptă.

— De unde-l ştii ? întrebă fata.

— De la mama.

Yvonne tresări. Brazilianul o privea pînă în fundul ochilor.

— Trebuie să-ţi spun, seniorita, că ai în faţa dumitale un paria Mama mea a fost indiană.

Fata rămase înlemnită. Ironicul Pablo Da Silva, pe care ea îl luase drept un milionar în goană după aventuri, nu era deci decît un ins care în multe state din America n-avea nici un drept în faţa legii. De ce îi făcuse această mărturisire şi ce-i putea răspunde ? Omul mîndru din faţa ei nu avea, desigur, nevoie de compătimire.

Deodată el rupse tăcerea cu o întrebare neaşteptată :

— Spune-mi, întrebă Pablo, ai fost vreodată logodită ? Femeile obişnuiesc să se amuze astfel.

— N-am fost niciodată logodită, îi răspunse fata cu seriozitate. Credeam că omul pe care-l voi alege va trebui să intre ca intr-un tipar in idealul pe care mi l-am făurit despre el. Mi-a trebuit multă vreme pină ce am reuşit să mă cunosc pe mine insămi şi mai multă încă pină am format acest ideal. Cind am reuşit mi-am dat seama că probabil nu-l voi intilni niciodată. Aş vrea să fie un om străin de meschinăriile vieţii, să semene cu tata sau cu Pedro Alberti.

Da Silva păru surprins. Deodată izbucni in ris:

— Deci din nou veneratul Alberti: un om de geniu şi in acelaşi timp un mare caracter. Nu găseşti că a iubi un om care poate pune oricind alte lucruri inaintea dragostei pentru soţia sa este un lucru dificil şi poate o artă? Puţine femei ar avea indrăzneala s-o facă.

— Ştiu, dar cel puţin merită osteneala.

Pablo Da Silva se ridică şi aruncă un mănunchi de vreascuri pe foc.

— Cred, seniorita, răspunse el, că intr-adevăr n-ai să-l găseşti niciodată. Nici un om nu intră ca intr-un tipar in idealul pe care ţi l-ai creat despre el, dar cind iubeşti cu adevărat, ierţi şi cauţi să inţelegi.

Îşi adună lucrurile aruncate in preajma focului şi intră in cort, lăsind-o pe Yvonne să-şi facă mai departe garda.

CLIPE DE NELINIŞTE. IN CAUTAREA PROFESORULUI. O ASCENSIUNE LA LIBER

Limbile subţiri se tîrau încet pe cadranul albicios al ceasornicelor. Orele se scurgeau neliniştitoare. Ore de aşteptare, de indoială şi de teamă.

Yvonne făcea pentru a zecea oară ordine in cort. Îmbrăcase un halat alb şi-şi prinsese părul cu o eşarfă de aceeaşi culoare.

Pablo Da Silva desfăcea o cutie de conserve. Îşi spunea că fata asta posedă in fire şi in fapte o măsură neaşteptată pentru virsta ei; ştia că europenele se lăsau in general copleşite de căldură; le văzuse adesea transpirate, neglijente, cu părul in dezordine. Prezenţa Yvonnei era insă reconfortantă ca aceea a unei infirmiere calme şi pricepute.

— Domnule Da Silva, eşti bun să tragi citeva focuri?

Pablo işi luă arma şi ieşi. Răsunară trei impuşcături. Ascultară incordaţi. Un minut... două... zece... nimic.

— Nu te speria, trebuie să fie departe.

Fata se lăsă să cadă intr-un fotoliu. Era singură aici, la capătul lumii, tatăl ei era probabil in primejdie şi nu se putea baza pe nimeni. Nu indrăznea să apeleze nici la pilot, care trebăluia ursuz pe helicopter, şi cu atit mai puţin la acest Pablo Da Silva, care făcea totdeauna exact ceea ce te aşteptai mai puţin.

In zori, după ce işi luase automatul şi alte citeva lucruri, profesorul plecase să caute noi specii de animale geologice. „Nu pot aştepta să vină muntele la Mahomed" — le spusese el rîzind.

Yvonne il rugase zadarnic s-o ia cu el. Refuzase. Refuzase de asemenea şi rugămintea ei de a lua citeva rachete colorate, pe care să le tragă in caz de primejdie.

— Nu ne jucăm de-a v-ați-ascunselea, răspunsese Delorme. Atita timp cit sint in viață inseamnă că voi face totul ca să mă intorc.

Apoi il chemase afară pe domnul Da Silva.

Delorme ii spusese brazilianului că peste două zile helicopterul va fi gata, apoi ii incredințase materialele strinse pină atunci și ii ceruse ca, în cazul cind nu se va intoarce pină a treia zi la ora 5 a. m., să ia conducerea echipajului și să decoleze către zonele civilizate.

— Nu doresc să fiu căutat, specificase profesorul, ar insemna să vă riscați și dv. viața și țin ca măcar in privința asta să fiu liniștit. De asemenea, in nici un caz Bob Donald nu trebuie să părăsească aparatul. Nu ne putem permite să primejduim viața pilotului nostru. Iți dai seama?

Acestea fiind spuse, profesorul își luase rămas bun de la Pablo Da Silva și plecase cu pasul său măsurat de călător bătrin.

Yvonne se repezise la Pablo și-l rugase să-l însoțească pe tatăl ei. Brazilianul se împotrivise. Ea-l implorase, il insultase... Rămăsese neclintit.

— Nu-mi pot risca viața fără rost, seniorita. Ca orice om la vîrsta mea, am și eu anumite planuri.

Yvonne se calmă brusc, urmări cu duioșie silueta tatălui ei, care se pierdea în lumina răsăritului și ii ură din toată inima noroc.

— Imi dau seama că n-am nici un drept să-ți cer servicii, ii răspunse ea glacial.

— Dacă crezi că am să te contrazic, să știi că te înșeli, răspunsese sec Da Silva.

Acestea fuseseră ultimele lui cuvinte. De atunci trecuseră 10 ore, și Delorme nu revenise.

Yvonne nu voia să țină supărare, dar nu putea alunga senzația de răceală care ii cuprinsese. La rugămintea ei, Pablo trăgea focuri de armă din oră în oră, dar nu spunea nici un cuvint.

Părea abătut și dacă n-ar fi avut destule motive pentru a fi sceptică in privința lui, Yvonne l-ar fi crezut chinuit de remușcări. Se aștepta dintr-un moment în altul să-l audă injurind dinozaurii, precum făcea vrednicul Bob Donald, și de fapt nu era prea departe de adevăr.

In zorii dimineții următoare, Pablo Da Silva indesă într-un sac cițiva pesmeți și două sticle cu apă minerală, își luă arma de sub pernă și ieși cu pași ușori. Inspre ziuă, Yvonne ațipise, iar el profitase de somnul ei pentru a porni la drum. După ce parcurse citeva zeci de metri, aruncă o ultimă privire inspre cort pentru a se asigura că plecarea lui trecuse neobservată. Nu mică ii fu mirarea cind o văzu mergind ca o umbră pe urmele lui. Picioarele ei, incălțate in pantofi ușori, se înfundau in terenul mlăștinos. Văzind că a fost zărită, fata se opri.

— Intoarce-te imediat inapoi, ordonă cu asprime Pablo.

Ea rămase pe loc ca și cum nu l-ar fi auzit.

— Du-te de ia-ți cizme de cauciuc și apă de băut, strigă el de astă dată mai domol.

Fata nu se mișca. In ochii ei strălucea desperarea. Pablo își dădu seama că ea se temea ca el să nu se indepărteze in lipsa ei. Furios, își scoase rucsacul și il trînti pe trunchiul prăbușit al unei licopode, apoi se îndreptă in fugă spre cort, de unde se intoarse cu o pereche

de cizme şi un sac, în care pusese hrană şi apă. Pe umeri îşi aruncase un colac de funie groasă. O găsi pe Yvonne aşezată alături de lucrurile lui, pe trunchiul prăbuşit. Da Silva îi puse lucrurile în braţe şi, aruncîndu-şi rucsacul în spinare, porni fără să o aştepte. Ştia că îl va urma, că nimic n-ar fi putut-o face să se întoarcă înainte de a-şi fi regăsit tatăl. Grăbi pasul fără să se uite dacă ea poate menţine acest ritm. Pe cer se îngrămădeau nori cenuşii, şi el voia să înainteze cît mai mult înainte de începerea ploii. Spera să găsească vreo urmă.

Soarele puternic de dimineaţă învăluise pămîntul într-o pătură de aburi. Vegetaţia deasă îngreuna drumul. Psilofite, cicadee, lepidodendroni, sigilarii se aflau încolăcite într-un vălmăşag drăcesc.

Vrînd să ocolească o rădăcină uscată, piciorul îi alunecă într-o groapă. Mlaştina îl trăgea la fund. Pablo îşi aruncă arma pe marginea gropii şi, sprijinindu-se de ea, se săltă în mîini. Se sprijini de un paleocicas şi privi zîmbind halul în care ajunseseră eleganţii săi pantaloni de flanelă albă. Işi aprinse o ţigară şi cercetă cu atenţie pămîntul. O serie de gropi asemănătoare dispuse la distanţe egale una de alta se înşiruiau înaintea lui. Pablo înaintă privindu-le cu atenţie. Forma lor era identică. Fiecare măsura cam 85 cm. Distanţa dintre ele era de 5 metri. Bănuia că se află în faţa amprentelor unui gigant. O idee îi lumină faţa. După plecarea profesorului, nici un animal uriaş nu trecuse atît de aproape de cort. Deci urmele existaseră de mai înainte. Era imposibil ca Delorme să nu le fi observat şi era probabil că, atras de curiozitate, el să fi urmat calea însemnată de aceşti paşi de uriaş.

Pablo Da Silva porni din nou la drum. Picăturile de ploaie, care începuseră să curgă din belşug, se amestecau cu sudoarea, care îi şiroia pe tîmple, provocîndu-i o răcoare plăcută. Ploaia nu părea să fie de lungă durată, dar era bine totuşi să se grăbească. Nimic nu este mai teribil ca o inundaţie în junglă. Chiar ploaia obişnuită capătă aici aspectul unui potop. Stropii de apă nu ajung direct pe pămînt. Ei coboară din ramură în ramură, din frunză în frunză, pentru a se revărsa apoi sub forma unui şuvoi neîntrerupt. Cizmele se umpluseră de apă. Hainele ude îi provocau roşături dureroase. Pablo le scoase şi le îndesă în sac. De pe faţa sa dispăruse orice urmă de constrîngere. Cu zîmbet pe buze, cu spatele gol, sub ploaia torenţială, Pablo Da Silva părea un fiu al junglei. Paşii săi elastici, care alegeau cu grijă drumul, trupul, care işi păstra echilibrul în ciuda neregularităţilor terenului, vădeau un om deprins cu pădurea virgină... Poate că domnul Da Silva nu era un simplu aventurier.

Făcuseră 5 ore bune de drum, cînd un stegozaur le tăie calea. Animalul orbecăia neliniştit prin vegetaţia înaltă. Din spinarea lui arcuită răsăreau, cumplite, două rînduri de plăci osoase înalte de doi metri. Pablo se opri şi urmă drumul numai după ce stegozaurul se afundă în desiş fără să-i bage în seamă. Ploaia ştersese aproape amprentele pe care le urmăreau. Da Silva renunţă să le mai caute şi, fluierînd uşor, schimbă direcţia. Unduirea ramurilor arăta că stegozaurul se îndrepta către un grup de stînci aflat la dreapta lor. Brazilianul avea încredere în instinctul care dictează animalelor să se retragă pe terenuri înalte în caz de inundaţie şi porni pe urmele lui. Nu numai goana după adăpost îl făcuse pe Pablo să se îndrepte spre stînci. Voia să scruteze orizontul de pe înălţimea lor şi să tragă ci-

teva rachete colorate. Profesorul, dacă mai trăia, văzînd semnalele, putea trage un foc de armă pentru a indica direcţia în care se afla.

Stîncile păreau aproape, dar drumul pînă la ele ceru două ore bune de drum, deşi cărarea făcută de corpolentul stegozaur le uşura întrucîtva inaintarea. Ajungînd la poalele stîncilor, brazilianul observă că multe din animalele ce populau această lume pierdută se refugiaseră pe diferite ridicături. Pentru a se feri de apropierea lor, el alese un perete drept ce prezenta o fisură adîncă şi hotărî să escaladeze stînca prin acel punct.

*

* *

O ascensiune pe piatra spălată de ploaie cere eforturi chiar din partea unui alpinist încercat. Necunoaşterea drumului îngreunează şi mai mult urcuşul. La tot pasul te poţi aştepta la surplombe * de netrecut. Deplasarea unui bolovan poate provoca in orice clipă moartea cutezătorului. Pe stîncă, fiecare pas necugetat se plăteşte cu viaţa.

Lipsit de ciocan, pitoane şi carabiniere **, Pablo Da Silva trebuia să urce, după cum se spune în limbaj alpin, la liber. Cu toate acestea, brazilianul nu şovăi: descălţă cizmele, strînse curelele rucsacului şi începu să se caţere lipit de perete, pipăind piatra cu mîinile şi picioarele goale. Înaintă cu sprinteneala unei pisici pînă la un colţ de stîncă ce forma o mică platformă. Pînă sus nu mai era mult, dar de aici încolo ascensiunea devenea dificilă. Înaintă cu băgare de seamă cîţiva metri şi deodată rămase suspendat. Peretele se boltea în exterior, alcătuind un obstacol de netrecut. Nu mai putea urca. Nu se putea nici întoarce; stînca era prea dreaptă pentru coborîre. Căuta o soluţie cu mintea lucidă a omului care se află la un pas de moarte. În dreapta lui văzu o fisură care ocolea surplomba. Trupul se îndoi într-o parte, mîinile apucară o piatră... Se clătina. Nu-şi putea lăsa toată greutatea pe ea, mai avea nevoie de un punct de sprijin. Rucsacul îl stînjenea. Mîinile încleştate de stîncă nu-l mai puteau ţine mult. Teama, care nu iartă nici pe cei mai îndrăzneţi dintre oameni, prinse a i se strecura în suflet, cînd o voce îi strigă:

— La dreapta ai o priză *** de picior. Mai la dreapta, mai sus! Aşa!

Da Silva îşi fixă piciorul în crăpătura ce-i fusese semnalată. Se sprijini cu grijă în bolovanul nestabil şi reuşi să atingă fisura.

O privire aruncată în urmă îl făcu să îngheţe de spaimă. Aşchia de care se sprijinise aluneca.

— Fereşte, piatră! strigă el cu glasul sugrumat.

Se produse un scrîşnet sec. Lovindu-se de stîncă, bolovanul în cădere provocase o mică avalanşă. Îndrăzneţul Pablo Da Silva nu avu curajul să se uite în jos. Tresări auzind vocea proaspătă de adineauri.

— Este în regulă, înaintează şi ajută-mă să urc!

---

* Surplombă = ieşind stîncos.

** Cîrlige speciale folosite la alpinism.

*** Asperitate a muntelui de care te poţi sprijini.

Un fior de bucurie îi scutură trupul. Încă cîțiva metri și se săltă pe muchea stîncii. Se uită în jos. Fata se afla pe colțul de stîncă pe care stătuse el cîteva minute înainte. Din umăr i se prelingea pe braț o dîră de sînge. La picioarele ei se deschidea adîncă prăpastia. Jos apele începuseră să colcăie, înălțîndu-se cu repeziciune. Ea aștepta calmă ajutorul lui.

Sarcasticul Pablo Da Silva încerca o puternică admirație pentru această fată. Aproape uitase de ea din momentul în care îi adusese merinde și cizme. Îl urmase fără să cricnească și fără să-i ceară ajutorul, deși fața și picioarele ei însîngerate dovedeau că nu-i fusese ușor. Piatra în cădere o lovise, superficial, e drept, dar buzele ei nu se deschiseseră pentru a scoate un țipăt care l-ar fi făcut poate să-și piardă echilibrul printr-o mișcare necugetată, dimpotrivă, cu voce liniștită, rostise o încurajare: „E în regulă, urcă mai departe!". Instinctiv își scoase funia de pe umeri și filă. Deodată un gînd îl făcu să zîmbească amuzat.

— Seniorita, rosti el, ți-am spus odată cîteva cuvinte în legătură cu Alberti... mi se pare... „Te aștept și te iubesc" ...acestea erau? Nu vrei să mi le spui mie acum?

Trăsăturile calme ale Yvonnei se aspriră.

— Ești un șantajist ordinar, șopti ea cu mînie. Cred că niciodată un om ca Alberti nu mi-ar fi pus o atare condiție într-o împrejurare similară. Ei bine, n-ai decît să mă lași aici! spuse ea cu hotărîre.

Pablo nu răspunse. Filă în tăcere, așteptă ca ea să se lege de frînghie și o trase.

— Te rog să mă ierți că am încercat să te fac să trădezi memoria veneratului, i se adresă el batjocoritor cînd o văzu sus.

— Nu te certa cu mine, nu acum! îi șopti rugător fata.

— Înțeleg, acum ai nevoie de mine. Totuși, seniorita, mă închin în fața dumitale. Orice altă femeie mi-ar fi promis cerul și pămîntul pînă ce s-ar fi văzut scăpată de primejdie.

— Nu cunoști femeile.

— Dimpotrivă, le cunosc prea bine, spuse cu glas sec domnul Da Silva și începu să scotocească în sac arătînd prin aceasta că socotește discuția încheiată.

FURTUNA. UN FOTOGRAF ORIGINAL. STINCA DE DIAMANT. O MICA DISPUTA INTRE BOB DONALD ŞI PABLO DA SILVA. BRAZILIANUL NUTREŞTE GINDURI NEGRE

Prin sita întunecată a norilor, apa curgea cu nemiluita. Vîntul care suflase de la nord-vest făcu loc celui de sud-est. Se făcu pentru o clipă beznă adîncă apoi fulgerele începură să brăzdeze cerul. Pablo se apropie de Yvonne. Era ghemuită lîngă o piatră, sfîrșită de oboseală, și privirea ei de o fixitate înspăimîntătoare aluneca asupra lui fără să-l vadă. Nu făcea nici o încercare pentru a se feri din bătaia grea a ploii, poate nici n-o simțea. Pablo o ridică în brațe și așteptă așa pînă ce o descărcare electrică lumină cu violență coama de stîncă. Ochiul lui încercat găsi timpul să descopere o stîncă prăvălită ce oferea oarecare adăpost. Cu povara în brațe se îndreptă

într-acolo. Așeză fata într-un loc ferit și se așeză în fața ei, oprind cu propriul lui trup potopul de ploaie pe care vîntul capricios îl abătea uneori asupra lor.

Ea tăcea. O resemnare adîncă pusese stăpînire pe inima ei. Îi mîngiie obrajii și părul, învăluind-o într-o privire adîncă, mîngîietoare.

— Oare o să-l mai găsim pe tata? întrebă ea într-un tîrziu, și el nu știu dacă lacrimile sau ploaia îi spălaseră fața.

Pablo tresări. De multă vreme se gîndea cu groază la posibilitatea morții profesorului. Totuși răspunse pe tonul lui obișnuit.

— De unde naiba vrei să știu?

Ea îi trecu brațul pe după umeri și își lipi obrazul de fața lui.

— Pablo, degeaba îmi vorbești așa, nu mai mi-e frică de tine. Ești foarte bun.

— Probabil vei profita de această descoperire ca o adevărată reprezentantă a sexului slab, o preveni el rîzînd.

— Ești foarte bun, rosti ea cu încăpățînare și rămase așa strînsă lîngă el, căutînd parcă să soarbă puțin din tăria și iscusința acestui om.

Zbuciumul furtunii creștea. Băierile cerului se dezlegaseră cu totul și nu se mai zări decît strălucirea fulgerelor. Norii se loveau cu sălbăticie, revărsînd valuri de ape. Tunetele se întețiseră. Era semn bun.

Călătorii încercați știu că atunci cînd furtuna ajunge la culme, ea începe să se descompună. Ultimele ei zvîcniri, deși cumplite, sînt de scurtă durată. Uraganul nu-și dezminți obiceiurile. Curînd ploaia se rări, și în depărtări apăru o geană de cer senin, apoi vîntul dezlînă norii, alungîndu-i spre orizonturi.

Pablo săltă mîna care-i strîngea umerii și, după ce se degajă cu delicatețe, ieși dintre stînci. Valuri de ceață se jucau în aerul devenit dintr-o dată foarte proaspăt. Un roșu palid lumina depărtările cenușii.

Brazilianul încercă declanșatorul armei. Deși fusese învelit în pînză impermeabilă, automatul nu luă foc. Era de așteptat. În regiunea tropicală a Americii de Sud, pătura de apă ce cade anual este atît de mare încît umezeala pătrunde peste tot; ceasurile se opresc, armele ruginesc, medicamentele, sarea nu se pot menține solide. Ambalajele obișnuite sînt inutile. Umezeala trece și prin pielea de bou.

Pablo aruncă arma și porni să cerceteze stîncile. Voia să caute un loc de unde ar fi putut scruta depărtările. Traversă un scurt defileu și reuși să parvină pe celălalt versant, mai puțin abrupt, al stîncilor. Printre șisturile verzui pătrundeau filoane metalice de aramă cu cîteva urme de aur și platină. Mai făcu cîțiva pași, și o priveliște neobișnuită îi tăie respirația, dar, întrucît spectacolul care i se înfățișa era pe cît de fioros pe atît de comic, sobrul brazilian se așeză pe o piatră și slobozi un hohot de rîs.

(Urmare în numărul viitor)

CLUB COLECȚIA Povestiri ȘTIINȚIFICO-FANTASTICE

cpsf.info

2012

prelucrare
&
editor
Costin Teo Graur

i.m. Pompilu

Au scanat, corectat, prelucrat.

Ceea ce nu au fost în stare redacțiile Știință și tehnică sau cei care au dat să continue CPSF, au reușit, cu multă dăruire, muncă și cheltuială, acești entuziaști.

Lor trebuie să le mulțumim pentru că avem acum posibilitatea să (re)citim legendara Colecție.

clandher
flash_gordon
eviligheorghe
krokodyliu
progressivefan3
car_deva
coollo
fractalus
panionios
nld68
un anonim (RK)
Gyuri
hunyade
dl. Dan Lăzărescu
Cilly Willy
fizikant
Doru Filip
connieG

(dacă este omis cineva, vă rog un email și reparăm greșeala!)

Abonamentele la revista „Ştiinţă şi Tehnică" şi la colecţia de „Povestiri ştiinţifico-fantastice" se primesc pînă cel mai tîrziu în ziua de 23 a lunii, cu deservirea în a doua lună următoare.

Abonamentele se primesc de către difuzorii de presă din întreprinderi, instituţii şi de la sate, secţiile de difuzare a presei, precum şi de către factorii şi oficiile poştale.

APARE DE TREI ORI PE LUNĂ - PREŢUL 1 LEU